

ÃÀÇÅÒÀ
ÂÅÐÕÎÂÍÎ¯ ÐÀÄÈ
ÓÊÐÀ¯ÍÈ

Голос України

Êóëüòóðà

Ùî ìåíøå îäÿãó, òî òåïë³øå íà äóø³

ÑÒÎÐ. 8

Ç ïîøòè

Íàé÷àñò³øå äëÿ ìîëîä³ íåìàº ðîáîòè

ÑÒÎÐ. 13

Ñïîðò

Ï³äãîòîâêà íàáèðàº îáåðò³â

ÑÒÎÐ. 14

¹ 10 (4760) | Ï'ßÒÍÈÖß, 22 Ñ²×Íß 2010 ÐÎÊÓ | WWW.GOLOS.COM.UA

Òèñÿ÷îë³òíÿ ïàì'ÿòü Ñîáîðíîñò³

Ó êîëàæ³ Îëåêñ³ÿ ÊÓÑÒÎÂÑÜÊÎÃÎ âèêîðèñòàíî ìàðêè ç ïðèâàòíî¿ êîëåêö³¿ Ñåðã³ÿ ËÀÂÐÅÍÞÊÀ.

Ñüîãîäí³ — Äåíü Ñîáîðíîñò³ óêðà¿íñüêèõ çåìåëü. Ñàìå 22 ñ³÷íÿ 1919 ðîêó â Êèºâ³ íà Ñîô³éñüêîìó ìàéäàí³ áóëî ïðîãîëîøåíî Àêò çëóêè Óêðà¿íñüêî¿ Íàðîäíî¿ Ðåñïóáë³êè òà Çàõ³äíîóêðà¿íñüêî¿ Íàðîäíî¿ Ðåñïóáë³êè. Òàê óêðà¿íö³ çàÿâèëè ïðî ñâîº ïðàãíåííÿ îá'ºäíàòè â ºäèí³é ñîáîðí³é äåðæàâ³ âñ³, ðîçêèäàí³ ïî ð³çíèõ äåðæàâàõ, óêðà¿íñüê³ çåìë³. Ïàì'ÿòü ïðî öþ ºäí³ñòü æèëà ïðîòÿãîì áàãàòüîõ ñòîë³òü, ïðîòå øàíñ äëÿ òàêîãî îá'ºäíàííÿ ç'ÿâèâñÿ ëèøå ï³ñëÿ ðîçïàäó ñïî÷àòêó Ðîñ³éñüêî¿, à çãîäîì Àâñòðî-Óãîðñüêî¿ ³ìïåð³¿. ²õî÷ ïîò³ì âèçâîëüí³ çìàãàííÿ çàçíàëè ïîðàçêè, à óêðà¿íñüê³ çåìë³ çíîâó áóëî ðîçä³ëåíî, òàïåð óæå ì³æ ÷îòèðìà äåðæàâàìè, äåíü 22 ñ³÷íÿ 1919 ðîêó íàçàâæäè çàëèøèâñÿ â ³ñòîð³¿ óêðà¿íñüêîãî íàðîäó ÿê ñâÿòî Ñîáîðíîñò³ Óêðà¿íè.

ÑÒÎÐ. 3

ÏÀÐËÀÌÅÍÒÑÜÊÀ
ÕÐÎÍ²ÊÀ

Îãîëîøåíî â³éíó ñëàáîàëêîãîëüíèì íàïîÿì

Ðàíêîâå çàñ³äàííÿ 21 ñ³÷íÿ

Ðîáîòà ðîçïî÷àëàñÿ ç òîãî, ùî ïðåäñòàâíèêè Ïàðò³¿ ðåã³îí³â òà Êîìóí³ñòè÷íî¿ ïàðò³¿ ïîïðîñèëè ïåðåðâó äëÿ âèãîëîøåííÿ çàÿâè. Íå ðîçõîäÿ÷èñü ³ç ñåñ³éíî¿ çàëè, ïàðëàìåíòàð³¿ çàñëóõàëè Ìèõàéëà Ïàï³ºâà, ÿêèé ïîâ³äîìèâ ïðî òå, ùî óðÿä çë³ñíî óõèëÿºòüñÿ â³ä âèêîíàííÿ çàêîíó ïðî ï³äâèùåííÿ ñîö³àëüíèõ ñòàíäàðò³â, óõâàëåíîãî ùå òîð³ê. Çà éîãî äàíèìè, 15 ñ³÷íÿ óðÿä óõâàëèâ ïîñòàíîâó, çã³äíî ç ÿêîþ ïåíñ³ÿ öüîãîð³÷ íàðàõîâóâàòèìåòüñÿ íà ð³âí³ 2009 ðîêó. Òàêèì ÷èíîì êîæåí ³ç 14,5 ìëí. óêðà¿íö³â ë³òíüîãî â³êó íåäîîòðèìóº â³ä 150 äî 300 ãðèâåíü.

ÑÒÎÐ. 2

Åêîíîì³÷íà ñâîáîäà â ãîñòðîìó äåô³öèò³

Çà ð³âíåì åêîíîì³÷íèõ ñâîáîä â 2010 ðîö³ Óêðà¿íà ïîñ³ëà 162-ãå ì³ñöå ³ç 179 êðà¿í ñâ³òó â ðåéòèíãó «Íår³tàgå Foundat³on» ³ «The Wall Street Journal». Äëÿ ïîð³âíÿííÿ: òîð³ê áóëà 152-ãà ïîçèö³ÿ. Öå òàêîæ íàéã³ðøèé ðåçóëüòàò â ªâðîï³ çà «²ndex of Econom³c Freedom», **ïîâ³äîìëÿº «Í³ìåöüêà õâèëÿ».**

²ç óñ³õ ºâðîïåéñüêèõ äåðæàâ ³íäåêñó Óêðà¿íà ïîñ³ëà îñòàííº 43-òº ì³ñöå. ²ç óñüîãî ïîñòðàäÿíñüêîãî ïðîñòîðó ã³ðø³ çà óêðà¿íñüê³ ïîêàçíèêè ò³ëüêè â Òóðêìåí³ñòàí³. Ó Ðîñ³¿, íàïðèêëàä, 143-òº ì³ñöå, ó Á³ëîðóñ³ — 150-òå, ó Ìîëäîâè — 125-òå. Ðåéòèíã ñêëàäàºòüñÿ çà ïîêàçíèêàìè äåñÿòè åêîíîì³÷íèõ ñâîáîä, ñåðåä ÿêèõ ô³ñêàëüíà, ³íâåñòèö³éíà, ñâîáîäà â³ä êîðóïö³¿ òîùî. Ë³äåðîì ³íäåêñó åêîíîì³÷íèõ ñâîáîä ñòàâ Ãîíêîíã. Íà äðóãîìó ì³ñö³ Ñ³íãàïóð, íà òðåòüîìó — Àâñòðàë³ÿ.

ÏÎÄ²¯

Íàáëèæàºòüñÿ ÷åðãîâå âèïðîáóâàííÿ ìîðîçàìè òà ñí³ãîì

Çà ïðîãíîçàìè ñèíîïòèê³â, ó íàéáëèæ÷³ äí³ â Óêðà¿íó ïðèéäóòü ñèëüí³ ìîðîçè. Çîêðåìà, ó ï³âí³÷íèõ îáëàñòÿõ î÷³êóºòüñÿ äî 30 ãðàäóñ³â íèæ÷å íóëÿ. Äî òîãî æ âîíè ñóïðîâîäæóâàòèìóòüñÿ ïîñèëåíèì â³òðîì ³ ñí³ãîïàäàìè.

À òî Ìèêîëà¿âñüêà îáëàñòü óæå âêðèòà íîâèì ñí³æíèì ïîêðèâîì äî 16 ñàíòèìåòð³â! Ïèþñ ñèëüíèé â³òåð, ñí³æí³ çàìåòè òà îæåëåäèöÿ. Çà ïîâ³äîìëåííÿì ïðåñ-ñëóæáè ÃÓ ÌÍÑ ó Ìèêîëà¿âñüê³é îáëàñò³, äëÿ çàáåçïå÷åííÿ áåçïåðåá³éíî¿ ðîáîòè òðàíñïîðòó, ë³êâ³äàö³¿ íàñë³äê³â ñòèõ³¿, àí³º¿ ñèñòåìè æèòòºçàáåçïå÷åííÿ òàì ðîáëÿòü âñå ìîæëèâå. Íà ðîç÷èùåííÿ äîð³ã äåðæàâíîãî é ì³ñöåâîãî çíà÷åííÿ ñïðÿìîâàíî ïîíàä 130 îäèíèöü òåõí³êè, çàä³ÿíî 218 ïðàö³âíèê³â. Ç³ ñâîºþ òåõí³êîþ äî ðîç÷èùåííÿ ñ³ëüñüêèõ äîð³ã äîëó÷èëèñÿ é ôåðìåðè. Ðóõ òðàíñïîðòó íå ïîðóøåíî, àëå ïðîãíîçè ä³ëÿíêè íà äîðîãàõ º, **ïîâ³äîìëÿº íàø êîðåñïîíäåíò Ãàëèíà ÏÎÐÒÈÐ'ªÂÀ.**

Áóä³âåëüíèê³â äîíåöüêîãî ìåòðî ñêîðîòÿòü íàïîëîâèíó

²ç 250 îñ³á êîëåêòèâó ÒÎÂ «Äîíåöüêøàõòîìåòðîáóä» ìàº çàëèøèòèñÿ ïîëîâèíà. Ïðîöå ïîâ³äîìèâ ãîëîâà ïðàâëiííÿ ïðîôñï³ëêî⸗ âî¿ îðãàí³çàö³¿ ï³äïðèºìñòâà Âàñèëü Àíòþøåíÿ. Òàê, ïîÿñíèâ ïðîôñï³ëêîâèé ë³äåð, ëþäè îòðèìàþòü ïðàâî íà äîïîìîãó ó ç'ÿçêó ç áåçðîá³òòÿì. Äëÿ ïðàö³âíèê³â, ÿêèì çàëèøàòüñÿ ðîáîòó, âñå ùå íåâ³äîìî, êîëè ç'ÿâèòüñÿ øàíñ îòðèìàòè ãð³ø³ çà äåâ'ÿòü ì³ñÿö³â, öå — øàíñ ïîë³ïøèòè ìàòåð³àëüíå ñòàíîâèùå.

ÑÒÎÐ. 5

Íîâèé ð³ê äëÿ ðîâåíüê³âñüêèõ øàõòàð³â ïî÷àâñÿ óñï³øíî

Óñï³øíèé ñòàðò ó íîâîìó âèðîáíè÷îìó ñåçîí³ äëÿ ÄÏ «Ðîâåíüêèàíòðàöèò» — çà 17 äí³â ñ³÷íÿ ïëàí âèäîáóòêó âóã³ëëÿ âèêîíàíî íà 119,7%. Íàéêðàùèõ ðåçóëüòàò³â ó ö³ äí³ äîìîãëàñÿ êîëåêòèâ øàõòè ³ì. Äçåðæèíñüêîãî: òóò ùîäîáè ã³ðíèêè âèäàþòü ó ñåðåäíüîìó ï³âòîðè íîðìè. Íà ðàõóíêó øàõòè — á³ëüø ÿê 15 òèñÿ÷ òîíí íàäïëàíîâî¿ ïðîäóêö³¿. ²öåé ïîêàçíèê áóäå íàéá³ëüøèì ïîë³ïøåíî. Íàïðèê³íö³ ëþòîãî íà øàõò³ çàïëàíîâàíî ââåäåííÿ íîâî¿ ëàâè ¹ 5, çà äîïîìîãîþ ÿêî¿ ïëàíóºòüñÿ äîâåñòè äîáîâå íàâàíòàæåííÿ äî 2—2,5 òèñ. òîíí íà äîáó. Ïåðåâèêîíàëè ïëàí òàêîæ ã³ðíèêè øàõò ³ì. Êîñìîíàâò³â ³ ¹ 81 «Êè¿âñüêà», **ïåðåäàº íàø âëàñêîð Àëëà ÀÍÒ²ÏÎÂÀ.**

ÊÎÐÎÒÊÎ

- Äâàíàäöÿòü ñ³ìåé ³ç Õìåëüíèö÷èíè, â ÿêèõ ïðîæèâàº äâà ³ á³ëüøå ³íâàë³ä³â, ñòàëè âîëîäàðÿìè ï³ëüãîâèõ àâòîìîá³ë³â çà ïðîãðàìîþ óðÿäó.
- Çíàéäåíèé ó Á³ëîöåðê³âñüêîìó ðàéîí³ ÷îðåí, ÿêèé, çà òâåðäæåííÿì ìîæëèâî, ñïåö³àë³ñòà Ãåíåòèêó-Ä³ÿæ³ ìîæå... (see image)

У НОМЕР

Дострокові вибори у столиці?

Микола Томенко.

Сьогодні парламент може ухвалити рішення про проведення дострокових виборів у Києві 30 травня цього року. Про це повідомив заступник Голови Верховної Ради України Микола Томенко на вчорашньому брифінгу.

Постанова «Про звіт тимчасової слідчої комісії Верховної Ради з питань розслідування обставин порушення Конституції та законів України, прийняття протиправних рішень посадовими особами Київської міської ради та її виконавчого органу» проголосована поки що за основу 354 депутатами, повідомив народний депутат, голова ТСК Кирило Куліков.

Кирило Куліков.

«За неї потрібно голосувати в цілому. Щоб були підстави для голосування про проведення позачергових виборів міського голови Києва, — зазначив він.

За його словами, згідно з проектом Кабінету Міністрів рекомендується на найближчому засіданні розглянути питання про ситуацію, яка склалася в Києві, із запрошенням представників Генеральної прокуратури, Головного контрольно-ревізійного управління.

«Якщо у сесійній залі знайдеться здоровий глузд і в цілому буде проголосована постанова тимчасової слідчої комісії, то це дає підстави мені одразу ініціювати голосування за постанову про проведення виборів у Києві», — зазначив Микола Томенко. Він прогнозує, що знайдеться достатня кількість голосів для прийняття рішення про проведення виборів у столиці.

***

«Вперше в історії України ми підійшли до європейських норм і прирівняли пиво та слабоалкогольні напої до алкоголю. І це означає, що всі заборонні норми, які стосуються міцних алкогольних напоїв, тепер поширюються на слабоалкогольні та пиво», — заявив заступник глави парламенту після того, як сесія ухвалила відповідний закон.

Говорячи про роботу над законом, М. Томенко зазначив, що врегулювання цього питання йшло делікатним шляхом і були досягнуті компроміси у багатьох спірних моментах. «Закон розставляє все на свої місця та ставить всі крапки над «і», бо ми така делікатна країна, що до цього часу, якщо до горілки додати десять грамів томатного соку, називали це лимонадом», — наголосив він. Микола Томенко розповів, що, згідно з проведеними соціологічними дослідженнями, на сьогодні майже 80 відсотків громадян України «просять зробити все, щоб не допустити споювання нації і обмежити розпивання алкогольних і так званих слабоалкогольних напоїв нашими дітьми».

Оголошено війну слабоалкогольним напоям

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Ранкове засідання 21 січня

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Голова Верховної Ради Володимир Литвин доручив секретаріатові підготувати відповідне звернення до уряду. Затим народні обранці розглянули проект змін до законодавства, які вводять заборону банкам та іншим фінансовим установам в односторонньому порядку піднімати розмір кредитної ставки. Як повідомив доповідач Олександр Клименко, це питання умисно не розглядалося профільним комітетом, оскільки чимало народних обранців зацікавлені в тому, щоб документ не набував чинності. Однак усі необхідні процедури проект змін пройшов. Тож глава парламенту зміг поставити його на голосування. Як результат — документ набрав 370 голосів.

Затим парламентарії приступили до розгляду питань у другому читанні. Так, вони заслухали проект змін до закону про державне регулювання виробництва та обігу спирту етилового, коньячного і плодового, алкогольних напоїв та тютюнових виробів щодо обмеження споживання і продажу слабоалкогольних напоїв. У ході обговорення депутати висловили низку застережень до документа. Зокрема говорилося про те, що він стосується лише слабоалкогольних напоїв, тоді як Україна лідирує в споживанні саме міцного алкоголю. Однак, незважаючи на це, проект закону все ж ухвалили 370 голосами.

Після цього з проханням про перерву для виголошення заяви звернулися фракції БЮТ та «Наша Україна—Народна самооборона». Так само не виходячи з зали, вони поінформували колег-депутатів про те, що наполягають на створенні тимчасової слідчої комісії, яка б зайнялася обставинами придбання Віктором Януковичем землі в Межигір'ї. Це питання, за словами Андрія Шкіля, Верховною Радою ігнорується, так само як і внесення у виборче законодавство змін, здатних убезпечити народне волевиявлення від фальсифікацій.

На думку представників БЮТ, змінювати законодавство Партія регіонів не хоче тому, що не впевнена у чесній перемозі свого лідера. У відповідь на це глава парламенту сказав, що готовий ставити питання про створення ТСК відразу, як тільки народні депутати нададуть належні рішення профільного комітету. І оголосив до розгляду проект змін до деяких кодексів щодо спільної власності на землю. Цей документ отримав лише 42 голоси і був відхилений. Така ж доля спіткала й інші зміни до Земельного кодексу.

Більш конструктивно парламентарії підійшли до розгляду проекту змін до деяких законодавчих актів у сфері поводження з відходами. Віддавши за них 326 голосів. Так само підтримано зміни до закону про природно-заповідний фонд та до деяких законодавчих актів з питань мисливського господарства та полювання, охорони, використання і відтворення тваринного світу. Набрав більшість голосів і проект змін до Кримінально-виконавчого кодексу, який регулює забезпечення прав засуджених осіб в установах виконання покарань.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Леонід Фесенко, Юрій Колоцей, Володимир Рибак.

Народні депутати ухвалили за основу проект про звіт тимчасової слідчої комісії Верховної Ради з питань розслідування обставин порушення Конституції та законів України, прийняття протиправних рішень посадовими особами Київської міської ради та її виконавчого органу. Підтримати документ у цілому парламентарії не змогли, оскільки в залі звучали зауваження з приводу того, що документ засуджує дії столичної влади надто м'яко. Під час обговорення слово взяв представник БЮТу Андрій Кожем'якін, який звинуватив Голову Верховної Ради в тому, що той начебто свідомо три місяці блокує питання про створення ТСК стосовно Межигір'я. У відповідь глава парламенту сказав, що діє в рамках закону і не має наміру обслуговувати ті чи інші політичні сили. «Якщо вас не влаштовує керівництво парламенту, збирайте 150 підписів за зняття і самі головуйте», — звернувся він до бютівця.

Розглянувши й ухваливши проект змін до Кодексу про адмінпорушення щодо посилення заходів боротьби з браконьєрством, парламентарії розійшлись на перерву.

Пізніше народні обранці розглянули та ухвалили ще цілу низку документів у цілому. Як от, наприклад, зміни до законів про транскордонне співробітництво та військовий обов'язок і службу щодо служби у військовому резерві. Народні обранці вдосконалили низку законодавчих актів, привівши їх у відповідність із законом про міжнародне приватне право. Крім того, вони розглянули проект закону про фонд гарантування вкладів кредитних спілок.

Парламентарії також привітали з днем народження свого колегу **Володимира В'ЯЗІВСЬКОГО (на знімку)**.

Надія СМІЯН.

«Третього туру не буде»

Партія регіонів виступає за продовження діяльності Тимчасової слідчої комісії Верховної Ради України з питань розслідування обставин порушення Конституції та законів України, прийняття протиправних рішень посадовими особами Київської міської ради та її виконавчого органу. Про це заявила на брифінгу в парламенті заступник голови Партії регіонів Ганна Герман **(на знімку)**. «Партія регіонів проти того, щоб комісія по Києву припиняла свою роботу, оскільки дуже погана ситуація цієї зими в Києві, — сказала депутат. — Ви бачите, що діється в місті. ТСК повинна розслідувати причини, знайти винних у тому, чому столиця цієї зими перебуває в такому поганому стані, і назвати їх публічно».

Відповідаючи на запитання, чи підтримуватиме фракція Партії регіонів законопроект стосовно виборів міського голови Києва у два тури, Г. Герман сказала: «Якщо кияни матимуть відповідну думку про міського голову, то їм не треба буде двох турів. Мені здається, що справа вирішиться в одному, першому, турі».

Коментуючи заяву Президента Російської Федерації Дмитра Медведєва про те, що в Україну нарешті прибуде посол Росії, політик зазначила: «Завжди краще, коли посол є, аніж коли посла немає. Коли країна присилає посла, це значить, що країна налаштована на поліпшення відносин між двома державами. Ми дуже зацікавлені в поліпшенні відносин між Україною та Росією. І приїзд посла Росії в Україну ми однозначно прочитуємо як фактор стабілізації у відносинах з Росією».

Прогнозуючи результат президентських виборів, Ганна Герман висловила сподівання, що зриву другого туру не буде. «Третього туру не буде. І до весни в Україні почнеться стабілізаційний процес», — переконана депутат.

Ганна ШЕВЧЕНКО.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Не можна торгувати українською землею безконтрольно

Бо це буде розтринькування останнього багатства нашої держави, — наголосив на прес-конференції в Житомирі голова Комітету Верховної Ради України з питань аграрної політики та земельних відносин Микола Присяжнюк **(на знімку)**. «Коли на сесії постало питання щодо подолання вето Президента на закон, який вводив мораторій на продаж землі до 2012 року, я думав, що це вето буде подолано за кілька хвилин, — сказав він. — Але насторожило те, що представники фракції БЮТ не брали участі в обговоренні і не голосували. Радує, що згодом депутати, відчуваючи настрій людей, схаменулися, повернулися до розгляду цього питання і все-таки подолали вето Президента на продовження мораторію».

Микола Присяжнюк наголосив на тому, що будь-яка політична сила, яка буде при владі, має прийняти низку законопроектів: про інвентаризацію землі, створення державного іпотечного банку, земельний кадастр. Звичайно, на націоналізацію землі ми не маємо права йти, зазначив він, але ринок землі треба впроваджувати з урахуванням того, що держава зобов'язана викупити в населення той обсяг сільськогосподарських угідь, який забезпечить продовольчу безпеку країни. Він навів приклад Бєлгородської області Російської Федерації, нагадавши, що туди свого часу їздили по досвід представники Житомирщини і повернулися вражені побаченим. Там викупили в комунальну власність близько 30 відсотків сільськогосподарської землі і віддали в оренду. Умови такі: тонна зерна за гектар. А на додачу додаткові умови: має бути стільки-то голів великої рогатої худоби, стільки-то свиней чи курей. Результати такого підходу Микола Присяжнюк оцінив одною цифрою: за підсумками минулого року ця область виробила м'яса всього на 15 відсотків менше, ніж уся Україна в цілому.

Олексій КАВУН.

Житомир.

«Коли країна присилає посла, це значить, що країна налаштована на поліпшення відносин між двома державами»

Тисячолітня пам'ять Соборності

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

За радянських часів згадувати про цю подію було заборонено, проте естафету пам'яті гідно несли українці вільного світу. Ця пам'ять, зокрема, відобразилася в численних випусках поштових марок. Приміром, у 1949 році в Мюнхені серію марок, присвячену 30-річчю Соборності, випустила Українська національна рада, у 1958 Закордонний відділ Підпільної пошти України видав пам'ятний блок до 40-річчя цієї події, у 1967, 1968 та 1969 роках марки на відзначення 50-річчя Соборності, було випущено товариством приятелів капели бандуристів у Детройті та українським архівом-музеєм у Денвері (США)... Після здобуття незалежності естафету пам'яті підхопила й українська пошта, випустивши в 2004 році, до 85-річчя Соборності, державну поштову марку.

Фото із фондів Укрінформу.

22 січня 1919 року. Софійська площа у Києві під час проголошення історичного Акта злуки України.

Як творився Акт злуки

1 грудня 1918 року. Фастів

На початку листопада 1918 року у Львові було проголошено Західноукраїнську Народну Республіку (ЗУНР), а вже наприкінці місяця її уряд відрядив до Києва делегацію, уповноважену укладати будь-які угоди. А 1 грудня 1918 року повновважні представники УНР та ЗУНР підписали у Фастові передвступну угоду про майбутнє об'єднання. Дуже рельєфні спогади про ті події залишив член західноукраїнської делегації Лонгин Цегельський, котрий обіймав посаду керівника Секретаріату закордонних справ ЗУНР. Оповідаючи про початок переговорів з членами Директорії Винниченком, Андрієнком, Макаренком та Швецем (за відсутності Петлюри, котрий перебував на фронті), Цегельський згадує про дискусії стосовно повноважень делегації, оскільки відбула вона до гетьмана Скоропадського, а прибула вже після приходу до влади Директорії. Проте після приїзду до Фастова Петлюри цю проблему було вирішено за кілька хвилин. «Не робив він ніяких проблем із наших повноважень, кажучи: «Це ясно. Якби ви застали гетьмана при владі, ваші повноваження були б добрими для нього. А що ми опинилися при владі, то вони добрі і для нас». Оскільки Петлюра незабаром мав знову відбути на фронт, то він наполягав, «щоб угоду про злуку підготувати до підпису негайно». Місія з написання тексту була покладена саме на Л. Цегельського, і вже через деякий час історичний документ був готовий. «Не пам'ятаю, хто підписав першим — ми, галичани, чи Директорія. Досить, що було це 1 грудня 1918 року близько полудня, в історичному Фастові, де між Галичиною і Україною була укладена перша угода про злуку», — зазначав Л. Цегельський. Угода ця передбачала, що ЗУНР увійде «з усією територією й населенням як складова частина державної цілості в Українську Народну Республіку». На згадку про ті події в сучасному Фастові встановлено меморіальний музей-вагон, бо саме на залізничній станції, у вагоні, творився цей історичний документ.

3 січня 1919 року. Станіслав

Цього дня Українська національна рада в Станіславі (нині Івано-Франківськ) ратифікувала ухвалу про злуку ЗУНР із УНР в одну державу, затвердила передвступну угоду та доручила уряду негайно розпочати переговори з урядом УНР стосовно її реалізації. «Українська національна рада у повному складі. Головує на засіданні сам президент Петрушевич. Побіч нього у президії на подіумі за зеленим столом — на знак того, що засідання має історичну вагу, — всі віце-президенти. Кабінет державних секретарів також тут... Галереї переповнені. Настрій святочний. Тихо як у церкві. На вулиці гурми людей, що не змогли дістатися до будинку... Від імені Кабінету державних секретарів має слово секретар закордонних справ доктор Цегельський» — такою була атмосфера під час ратифікації угоди.

«Я говорив коротко. Підкреслив, що історичним ідеалом українського народу є політична незалежність і політична єдність усієї української землі в суверенній українській державі. Від смерті Ярослава Мудрого ми вперто стреміли до здійснення цього ідеалу. Сьогодні діждалися тієї урочистої миті, коли нарешті в нашій силі його здійснити. Зробимо це сьогодні ухвалою Української національної ради... До Києва, до матері українських городів!», — згадував Л. Цегельський. А далі «як один муж, ціла рада піднялася з місць. І галерея встала. Було тихо, хоч мак сій, як промовив президент: «Стверджую, що резолюція про злуку Галичини й Буковини з Україною прийнята одностайно. Оцим стверджую й оповіщаю, що від цієї миті старинна Галицько-Володимирська волость входить у склад єдиної та нерозділимої, соборної та суверенної, Української держави. Соборній Україні слава!»

Невдовзі галицька влада отримала з Києва повідомлення, що 21 січня в Києві збирається Трудовий конгрес, котрий має затвердити Акт злуки. До столиці відбула делегація, котра складалася із 65 чільних членів Української національної ради, серед яких були шість буковинців та два делегати від Закарпаття.

22 січня 1919 року. Київ. Софійський майдан

Директорія та Рада народних міністрів призначили урочисте святкування злуки УНР і ЗУНР на 22 січня. Прикметно, що цього дня відзначалася річниця проголошення історичного IV Універсалу Центральної Ради, за яким УНР проголошувалася самостійною, незалежною державою. За свідченням тогочасної преси, столиця мала святковий вигляд. Скрізь національні прапори й транспаранти. На балконах розвішано килими та вишивані рушники. На Тріумфальній арці при вході з Володимирської вулиці до Софійської площі старовинні герби України й Галичини, а по всьому майдану на стовпах герби українських земель. І весь цей великий майдан був залитий морем народу. Близько дванадцятої дня залунала команда куреня почесної варти «Позір!», і одночасно на Печерську ударили гарматні постріли, котрі з певними відступами лунали протягом усієї церемонії проголошення Акта злуки. Одночасно з першими пострілами загули дзвони Мазепинської дзвіниці Софійського собору, а з брами вийшла церковна процесія. Церемонію розпочав голова західноукраїнської делегації, віцепрезидент Української національної ради Лев Бачинський. «На цій історичній площі столичного Києва стаємо оце ми, законним і вольним голосом нашого народу вибрані представники Західної України, а саме Галичини, Буковини та Закарпатської Русі, та доносимо вам і заявляємо прилюдно перед усім народом України, перед усім світом і лицем історії, що ми, український народ західноукраїнських земель, будучи однією кров'ю, одним серцем і однією думкою з усім народом Української Народної Республіки, власною своєю волею бажаємо обновити національно-державну єдність нашого народу, що існувала за Володимира Великого та Ярослава Мудрого і до якої стреміли наші великі гетьмани Богдан Хмельницький, Петро Дорошенко та Іван Мазепа. Від сьогодні Західна Україна лучиться навіки з Великою Україною в одне нерозділимне тіло, соборну та суверенну Українську державу», — виголосив він. Після цього Л. Цегельський зачитав заяву Президії Української національної ради і Державного секретаріату про волю ЗУНР об'єднатися в одну Українську соборну державу. Цю грамоту було передано голові Директорії Володимиру Винниченку, котрий привітав західноукраїнську делегацію зі злукою «братньої, Галицької волості з матірним пнем України». Ще один член Директорії професор Федір Швець виголосив Універсал Соборності. Далі, після молебню за соборність українських земель, відбувся військовий парад. Через майдан продефілювала придніпрянська кіннота та промаршрував галицький Легіон січових стрільців. Услід за ними через площу прокотилася артилерія — польові гармати, важкі мортири та гаубиці, панцерники...

Скликаний наступного дня Трудовий конгрес України, в роботі якого також взяли участь делегати від ЗУНР, одностайно затвердив Акт злуки, тож цю історичну подію було закріплено вищими державно-правовими актами українських держав.

«Як сон, як мрія, пригадується це — Софійська площа, залита тисячами українського люду, оці полки української армії, Директорія та наші галичани під пам'ятником Богдану. Сивий голуб Сандуляк. Втираючий сльозу Стефаник, кремезний, з уже посрібленою бородою Старух, пучка духу, але що за дух! — Шмігельський... Усі вони — свідки й учасники цього великого дня. Чи не найбільшого в новітній історії України», — згадував Л. Цегельський та передбачав, що майбутні покоління у своїй боротьбі за Україну «завжди будуть змушені нав'язувати до тих історичних ваги актів, що їх ми там, у Києві, доконали».

Ці слова одного з чільних творців Акта злуки 1919 року виявилися пророчими. Адже саме живий «ланцюг», приурочений до 71-ї річниці цієї події, що проліг 21 січня 1990 року від Києва до Львова, став новітньою маніфестацією незалежницьких устремлінь українців.

Сергій ЛАВРЕНЮК.

ВИБОРИ-2010

Перегони подорожчали на три мільйони гривень

Центральна виборча комісія внесла зміни до низки фінансових документів для проведення виборів Президента України.

Як повідомили в секретаріаті комісії, зокрема, внесено зміни до розподілу коштів державного бюджету України, виділених для підготовки й проведення виборів Президента на 2010 рік, затвердженого постановою ЦВК від 5 січня 2010 року.

Як зазначили в ЦВК, загальна сума видатків на 2010 рік становить 969 млн. 600 тис. грн. Після внесених змін кошти розподілено так: на потреби Центральної виборчої комісії — 23 млн. 208 тис. 485 грн., окружних виборчих комісій — 32 млн. 717 тис. 914 грн., дільничних виборчих комісій — 462 млн. 268 тис. 284 грн., для проведення повторного голосування — 451 млн. 405 тис. 317 грн.

У результаті загальна сума видатків збільшилась на 3 мільйони 100 тисяч гривень.

Блок Литвина хоче перерахувати голоси на виборах

Народний депутат України від Блоку Литвина Олег Зарубінський запропонував Верховній Раді ухвалити постанову стосовно перерахунку голосів на виборах Президента України — «Про заходи щодо забезпечення достовірності результатів волевиявлення виборців під час голосування на виборах Президента України 17 січня 2010 року».

Автор проекту постанови пояснює необхідність її прийняття тим, що в засобах масової інформації з'явилися повідомлення про чисельні випадки порушень Конституції України та виборчого законодавства під час здійснення виборцями голосування. «Так, у ЗМІ неодноразово повідомлялося, що виборці не могли реалізувати своє виборче право, оскільки на відповідних виборчих дільницях з'ясовувалося, що їхні виборчі бюлетені були видані іншим особам; про випадки невключення виборців до списків виборців за рішенням судів тощо», — стверджує депутат.

Проектом постанови пропонується зобов'язати Центральну виборчу комісію вжити належних організаційних та правових заходів щодо забезпечення встановлення достовірних результатів волевиявлення виборців під час голосування на виборах Президента України 17 січня 2010 року, в тому числі й шляхом повторного підрахунку голосів виборців у відповідних виборчих дільницях, а також шляхом вибіркової перевірки відомостей протоколів дільничних виборчих комісій стосовно участі виборців у голосуванні 17 січня 2010 року та поінформувати Верховну Раду про здійснені заходи до 7 лютого 2010 року.

Може з'явитися нова опозиція

Кандидат у Президенти Арсеній Яценюк провів зустріч із кандидатом у Президенти, лідером опозиції Віктором Януковичем. Про це розповів А. Яценюк в інтерв'ю «5 каналу».

«Я сказав: Віктор Федорович, якщо ви станете Президентом, то Яценюк очолить опозицію. Тільки це буде та опозиція... не як Тимошенко. Ви ще будете сумувати за Тимошенко», — заявив політик.

Відповідаючи на запитання стосовно подальших планів його політичної сили «Фронт змін», А. Яценюк сказав: «Почнемо з виборів до місцевих рад. Я влаштую їм справжню опозицію. Я навчу їх працювати».

За словами кандидата, йому також запропонували зустріч із Юлією Тимошенко щодо подальшої співпраці.

Юліана ШЕВЧУК.

На Буковині відкрито новий геріатричний центр — другий такий заклад, який відкрито в області вже цього року, і шостий за рахунком загалом, що стане домівкою для 30 буковинців, які потребують цілодобової медичної допомоги та догляду *(Укрінформ)*

Михайло ЗУРАБОВ почне виконувати обов'язки посла РФ в Україні найближчим часом — *голова комітету у справах СНД Держдуми Росії Олексій Островський*

ТРАГЕДІЇ

➤ *ВІННИЦЬКА ОБЛАСТЬ*

Став на коліна на рейках перед поїздом

Під колесами потяга Одеса—Санкт-Петербург загинув 16-річний вінничанин. Це сталося на під'їзді до станції Вінниця. Швидкий експрес № 20 прибуває на станцію о пів на другу ночі.

— Він несподівано з'явився на колії, — пояснював машиніст правоохоронцям. — Вибіг із-за стовпа. Став навколішки на рейки... Екстрене гальмування не допомогло. Поїзд рухався зі швидкістю 70 кілометрів на годину.

Оперуповноважений лінійного відділення міліції на станції Вінниця Юрій Назарчук каже, що є підстави вважати, що хлопець сам кинувся під поїзд. Правоохоронці керуються свідченнями машиніста. Інших свідків трагедії нема.

Загиблий навчався в одному з вінницьких училищ. Сім'я благополучна. Крім батька й матері, є ще сестра. Пояснень такому вчинкові хлопця рідні не знаходять. Спати в той вечір усі лягли приблизно о 23-й години. Ніхто з родини не помітив, коли саме хлопець вийшов з дому.

У 2009 році на відрізку залізниці Жмеринка—Козятин сталося 25 смертельних травмувань. У нинішньому році це перший випадок загибелі людини під колесами поїзда.

Віктор СКРИПНИК.

➤ *ТЕРНОПІЛЬСЬКА ОБЛАСТЬ*

Вісімнадцятирічна студентка кинулася з восьмого поверху

Першокурсниця Тернопільського медуніверситету покінчила життя самогубством, кинувшись з балкона восьмого поверху гуртожитку. Одокурсники припускають, що так емоційно дівчина могла відреагувати на недопущення до іспитів. Через хворобливість вона часто пропускала лекції та практичні заняття і треба було їх відпрацьовувати. Так це чи ні — вже не скаже ніхто.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

➤ *ВОЛИНСЬКА ОБЛАСТЬ*

Злидні завели у зашморг

У селищі Цумань Ківерцівського району повісилася 13-річна школярка. Перед цим дівчинка ходила в магазин. На материні гроші купила дещо і собі. Після нібито образливого материнського повчання, мовляв, і так у сім'ї кожна копійка на рахунку, грюкнула дверима і вийшла на двір. З петлі її вийняв старший брат. На жаль, лікарі не змогли врятувати життя юній цуманчанці. Злидні забрали свою чергову жертву.

Микола ЯКИМЕНКО.

Між життям і смертю вибираємо життя!

Зимова депресія? Думайте про жаб

Щодня новинні стрічки приносять повідомлення про чергові спроби наших громадян звести рахунки з життям. В Україні стається 25 самогубств на кожні 100 тисяч осіб. Найбільший рівень смертності в результаті завершених суїцидів зафіксований у промислових регіонах Східної України та у районах, що постраждали внаслідок аварії на Чорнобильській АЕС. При цьому соціологи стверджують, що офіційна статистика самогубств значно відрізняється від реальних цифр (в 2—4 рази), оскільки до неї потрапляють тільки явні випадки. Також ніким не фіксуються випадки невдалих спроб покінчити з життям, яких у 7—10 разів більше. І нині настає їх черговий пік.

Минулий понеділок британські експерти назвали найдепресивнішим днем цього року. Важким для людей його зробило поєднання низької температури, боргів, що залишилися після свят, і усвідомлення того, що вихідні минули. А ще порушення обіцянок, які люди дали самі собі у новорічну ніч.

Психологи зазвичай говорять про загострення осінніх депресій. Цієї пори року наш організм після теплого літа змушений пристосовуватися до дощової погоди, ранніх сутінків, до робочого ритму після відпустки тощо. Схоже, зимова депресія поукраїнськи набагато жорсткіша від загальноприйнятої, осінньої. Крім причин «світового масштабу», що її провокують, й внутрішньої соціальної нестабільності, гнітить передвиборна політична кампанія й самі вибори. Але найбільше давить на психіку малорадісна перспектива. Незважаючи на обіцянки українських політиків, що жити стане краще, співвітчизники вже мало вірять у диво.

«У мене ця сама депресія. Мені 52, на роботі скоротили. Роботу не можу знайти з гідною оплатою. А далі — тільки гірше. Відчуваю себе зайвим і непотрібним. Жити не хочеться...» ...

«Депресія — це та само криза. Тільки криза у країні, в економіці, а депресія у головах. Люди пригнічені тому, що не видно майбутнього, особливо у молодих»...

Такими висловлюваннями наповнені інтернетовські форуми, де люди спілкуються із світом, шукають розуміння й допомоги, хоча б моральної. Психологи кажуть, що саме співпереживання й підтримка близьких допоможе вийти із цього стану. Психологічний негатив навівається самим життям. Ще недавно у ньому домінували особистісні стосунки: кохання без взаємності, розлучення, сварки з рідними та друзями. Сьогодні середньостатистичного українця більше пригнічує нестабільність соціального життя — безробіття, затримка з виплатою зарплати, зростання цін, відсутність чітких перспектив, невиплачені кредити. Загальний настрій, мабуть, влучно відображено в анекдоті про песиміста та оптиміста. Останній стверджує: ні, гірше вже не буде. А песиміст парирує — буде, буде!

І все-таки не слід здаватися у полон депресії. Згадайте притчу про двох жаб, які потрапили у глечик з молоком. Одна відразу здалася й пішла на дно. А друга борсалася, доки не збила сметану, а потім і масло. Таким чином, вибралася з пастки. Головне — не лежати на дивані й не жаліти себе. Не здавайтеся, дійте, радять психологи. Шукайте у житті позитив. Не меркантильний, грошовий, а емоційний. Радійте своєму дому, дітям, стосункам із близькою людиною, цікавій книзі, та просто посмішці перехожого. І думайте про жаб.

Ольга ВІТЕР.

Мал. Олександра МОНАСТИРСЬКОГО.

За будь-якого результату виборів ціни на світло та «комуналку» зростатимуть

Відвідання базарів нині шкодить і гаманцю, й здоров'ю. По-перше, через негоду до них важко дістатися, а по-друге, споглядання післясвяткових цін навіює стійку депресію.

— Наших із чоловіком доходів вистачає хіба що на комуналку та елементарні харчі, — скаржиться 28-річна вчителька Ірина Степова. — Продукти частенько купую біля роботи, на одному з ринків Солом'янського району. Тож уявіть собі: за тонесенький пучечок петрушки нині правлять вісім гривень! Два тижні тому він коштував на дві гривні менше.

Звісно, без зелені можна і обійтися, а от виключити з раціону «другий» хліб — картоплю — аж ніяк не вийде. Бульба упевнено завойовує нові позиції: якщо торік у грудні на цьому ж базарі її продавали по 3.50 за кілограм, то нині — вже за 5—6 гривень.

Торговці кажуть: в усьому винна люта зима і ... комунальні служби. Через зниження температури зростають витрати на опалення теплиць та складів для зберігання зелені і овочів. А через те, що вулиці не прибирають, зросли видатки на бензин для «залізних» коней, якими розвозять товар по базарах.

Утішає те, що ціни на моркву, капусту та яблука майже не змінилися, а «протигрипозний» часник навіть подешевшав — віруси та епідеміологи нарешті залишили киян у спокої. Проте стоматологи, як і раніше, мають до нас претензії — радять вживати більше молока й сирів. Щоб поповнити нестачу кальцію кілограмом твердого сиру вітчизняного виробництва, на згаданому базарі в Солом'янському районі доведеться викласти на 12—14 гривень більше.

— У грудні ціни на сири, які я купую традиційно, починалися від 59 гривень, а нині стартують із 72, — розповідає киянин Андрій. — Чув, що виробники підняли ціни на 30 відсотків.

Експерти тенденції січня коментують спокійно: кажуть, що не очікують істотного підвищення цін на продукти харчування понад звичайне сезонне зростання, — за винятком молока і сирів, виробники яких будуть і надалі потерпати від браку сировини.

Якщо у грудні 2009 року головним чинником інфляції, що склала 0,9 відсотка до попереднього місяця, було зростання цін на продукти харчування та безалкогольні напої, то нині ситуація дещо зміниться.

За словами експерта Міжнародного центру перспективних досліджень Олександра Жолудя, одним із основних інфляційних інструментів цього року буде зростання цін на адміністративно-регульовані послуги. До цього кроку влада буде змушена вдатися одразу після президентських виборів, причому незалежно від їх результату. «Варто очікувати підвищення для побутових споживачів цін на газ та електроенергію, житлово-комунальні послуги (в кількох регіонах вони вже зросли із січня місяця) і, цілком можливо, здорожчання вартості проїзду в муніципальному транспорті та послуг «Укрзалізниці». По газу очікуємо зростання тарифів до кінця року майже удвічі», — прогнозує експерт. При цьому сподіватись на істотне зростання номінальної зарплати 2010 року не доводиться.

Ганна ЛУКАНСЬКА.

ФОТОФАКТ

Ансамбль «Дніпровський страж» — «дітище» головного міліціонера Дніпропетровщини генерал-лейтенанта міліції Анатолія Науменка — готується до Дня захисника Вітчизни.

Фото Миколи М'ЯКШИКОВА (Укрінформ).

Сміттєвий глухий кут

Влада Тернополя не може дати раду сміттю. Після перекриття дороги у Миролюбівці Тернопільського району, де мають намір облаштувати полігон для зберігання побутових відходів, голова обласної ради Олексій Кайда і заступник міського голови Тернополя Олег Марценюк навідалися у Малашівці Зборівського району, сподіваючись вмовити громаду відкрити для тернополян тутешнє звалище — хоча б ще на два місяці. Починаючи з квітня минулого року, мешканці села не раз йшли назустріч владі, хоч офіційно сміттєзвалище закрито 1997-го року. Але нині терпець людям урвався. Влада не завжди виконувала взяті на себе зобов'язання, зокрема, щодо рекультивації сміттєзвалища. У Малашівцях смертність вища, ніж в інших селах району. Люди упевнені, що причиною є сміття.

Обурює і те, що інколи відходи викидають нелегально. Саме це спричинило конфлікт у Миролюбівці: полігона ще немає, а сміття вже є. Нелегально тернопольські відходи потрапляють також у Збаразький, Теребовлянський та інші райони.

Нині проблема «зависла» в повітрі. Якщо возити сміття із Тернополя за 200 кілометрів у сусідні області, як це робиться сьогодні, то жоден бюджет не витримає. Голова обласної ради Олексій Кайда вважає: наразі єдиний вихід — ховати сміття у відпрацьовані кар'єри (доки збудують новий полігон). Це питання винесуть на сесію обласної ради.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

Газ розніс будинок

Опівдні в Миколаєві, у дворі приватного будинку на вулиці Вільній, де проживала 76-літня пенсіонерка, прогримів сильний вибух. Перехожий Дмитро Бондаренко, який того моменту опинився поблизу, не гаючись, першим кинувся на допомогу і витягнув жінку з-під тліючої купи уламків.

Як повідомив центр пропаганди ГУ МНС у Миколаївській області, на місце події негайно виїхали рятувальники самостійної державної пожежної частини № 8 з охорони Корабельного району. Пожежу погасили. Встановлено, що в прибудові, яка слугувала літньою кухнею, стався вибух природного газу з наступним займанням. Причину встановлять експерти. Потерпілу госпіталізували в опіковий центр міста Миколаєва. Її стан лікарі оцінюють як тяжкий. Вибухом рознесло перекриття будинку, знищено дах, частково зруйновано стіни.

Фото Центру пропаганди ГУ МНС у Миколаївській області.

Енергетична галузь у катастрофічному стані

Про це на вчорашній прес-конференції заявив незалежний експерт Олександр Нарбут. І це, мовляв, при тому, що саме вона є важливою, а головне — перспективною галуззю економіки. Підтримує його слова й екс-міністр палива та енергетики Іван Плачков. За його словами, ні що інше так, як розвиток енергетики, не може забезпечити розвиток економіки й промисловості.

— Енергетичний комплекс, — каже Іван Плачков, — це той базис, на якому ґрунтується економіка будь-якої країни. В Україні ця галузь має колосальний потенціал. Але, на жаль, ми ним не скористалися.

У пана Плачкова є кілька ідей, як врятувати енергетичну галузь. Разом з ефективним використанням потенціалу й ресурсної бази необхідно також навести лад в організаційно-правовій структурі галузі. Крім цього, на думку експерта, необхідно знизити енергоємність одиниці ВВП. До слова, у нас цей показник учетверо перевищує показники європейських країн. І, звичайно, переконаний експерт, не обійтися без перегляду тарифної політики.

— Найчастіше в нас проблеми вирішуються фрагментарно. У той час, коли потрібна чітка послідовна система наведення порядку, насамперед у тарифній політиці. Те, що ми маємо зараз, — це просто популістські тарифи.

Більше того, екс-міністр вважає: основний масив проблем в енергетичній газузі пов'язаний з її надмірною політизацією. І головне, що, нібито, необхідно зробити, — розвести по різних кутах політику й енергетику.

Тетяна ГРАДОБЛЯНСЬКА.

Будівельників донецького метро скоротять наполовину

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Наша газета не раз писала про проблеми «Донецькшахтометробуду». Торік із державного бюджету на будівництво донецького метро не було виділено ані копійки з передбачених 500 мільйонів гривень. Це призвело до соціальної напруженості серед працівників, які двічі пікетували будинок обласної держадміністрації. Як крайній захід, робітники навіть на тиждень відмовилися виконувати свої обов'язки та відкачувати воду з шахтних виробок, що загрожувало техногенною катастрофою. Донецька міська рада з міського бюджету двічі перказала метробудівцям гроші, яких вистачило на виплату зарплати за три місяці.

«Загальний борг у зарплаті за минулий рік становить понад 8 мільйонів гривень. І, схоже, 2010 рік не принесе полегшення, бо в Кабміні продовжують ігнорувати і наші проблеми, і наші законні вимоги», — сказав профспілковий лідер.

У грудні минулого року депутати Донецької міськради прийняли рішення виділити ТОВ «Донецькшахтометробуд» 400 тисяч гривень для безперебійного відкачування води в тунелях. Гроші направили на рахунок метробудівців, але кошти так і не дійшли: вони заморожені на рахунках Держказначейства. Як пояснив міський голова Олександр Лук'янченко, Держказначейство припинило оплату рахунків, не пов'язаних із виплатою зарплати бюджетникам чи енергоносіїв. Тому місто, навіть маючи зароблені гроші, не може вільно розпорядитися ними.

Ліна КУЩ.

Системи працюють без збою

У святкові дні, з 1 по 20 січня, газорозподільні системи та підстанції ВАТ "Дніпрогаз", «Харківгаз», «Харківміськгаз», «Криворіжгаз», «Донецькміськгаз», що входять у ТОВ «Газекс — Україна», працювали у робочому режимі, без жодної позаштатної ситуації. Цьому сприяв контроль чергового оперативного персоналу газорозподільних мереж за роботою обладнання, дотриманням диспетчерських графіків та якісна, своєчасна підготовка до зими.

Нагадаємо, що НАК «Нафтогаз України» продовжив на рік договори з експлуатації державних газорозподільних мереж з облгазами, що належать «Газекс — Україна», який, у свою чергу, виконав вимоги з погашення боргу перед НАКом (а це 250 млн. грн.) та всі технічні норми з обслуговування мереж. До того ж, як кажуть у Мінпаливенерго, його власник, російський бізнесмен Віктор Вексельберг, задоволений економічною та господарською діяльністю компанії, частину акцій, отриманих від проведення додаткової емісії, передав українському менеджменту як заохочення.

Там, де полум'ям спалахнула душа

Учора на Чернечій горі у Каневі голова Черкаської ОДА Олександр Черевко, громадськість області та делегації національно-патріотичних організацій з Києва поклали квіти до меморіалу Герою України Олексі Гірнику. Відправили панахиду.

Тридцять один рік тому, 21 січня, напередодні 60-ї річниці проголошення Центральною радою Універсалу про самостійність України, нічний морок Чернечої гори осяяв живий факел. На знак протесту проти колоніального становища України, національного гніту і зросійщення народу біля могили Тараса Шевченка акт самоспалення здійснив український патріот, багаторічний політв'язень Олекса Гірник з Калуша, що на Івано-Франківщині.

Радянські спецслужби та міліція робили все, щоб про жертовний подвиг Олекси Гірника не дізналися не тільки за кордоном, а й у країні. Однак канівцям стало відомо, що сталося вночі 21 січня 1978 року на найвищій духовній вершині України. Понад 900 листівок-протестів борця за національну свободу, розкиданих ним по Чернечій горі, потрапили не лише до репресивних органів, а й знайшли надійний сховок у кількох канівських родинах. Кожного січня на місці загибелі Олекси Гірника чиясь дбайлива рука клала на білий сніг кетяг червоної калини...

Після проголошення незалежності України обабіч могили Тараса Шевченка, де полум'ям спалахнула душа Олекси Гірника, посадили кущ калини. Згодом меморіальна дошка засвідчила про подвиг, здійснений на Чернечій горі. У січні 2007 року Президент України Віктор Ющенко присвоїв Олексі Гірнику звання Героя України (посмертно). Цю нагороду прийняв син патріота, Євген Гірник, народний депутат України. Минулого року на місці самоспалення урочисто відкрито пам'ятний знак. Молодий український скульптор Адріан Баловий, як уособлення тоталітарної системи, викарбував камінь з гострими краями. Граніт зсередини розриває полум'я-свіча, яку загасити вже не вдасться нікому.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

На знімку: панахида по Олексі Гірнику біля меморіального знаку на Чернечій горі.

Фото прес-служби облдержадміністрації.

У НОМЕР

ХМЕЛЬНИЦЬКА ОБЛАСТЬ

«Живий товар» відправляли у Чехію

Правоохоронці Хмельниччини затримали трьох жителів Івано-Франківської області та місцеву мешканку. Злочинний квартет заарештували після того, як на кордоні з Польщею було затримано трьох мешканок краю. Як з'ясувалося, молодих жінок намагались переправити до Чехії, де на них чекала доля сексуальних рабинь у будинку розпусти, що належав 38-річному організаторові цієї злочинної групи. Двоє його партнерів займалися пошуком «живого товару» в Україні, а землячка виконувала в будинку розпусти функції адміністратора, в чиї обов'язки входило пропонувати клієнтам жінок та контролювати надходження коштів. Майбутніх повій-невільниць підшукували серед малозабезпечених жінок та дівчат.

Ірина КОЗАК.

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА ОБЛАСТЬ

Оштрафовані за тендерні домовленості

Івано-Франківське обласне відділення Антимонопольного комітету оштрафувало ВАТ «Івано-Франківський хлібокомбінат» і ВАТ «Івано-Франківський міськмолокозавод» загалом на 16, а ТзОВ «Медхарчопром», ТзОВ «Західінвесткомпані» і ТзОВ «Діміра-2005» — на 8 тисяч гривень. Як встановили працівники відділення, хлібокомбінат і молокозавод узгодили тендерні пропозиції до проведення Центральною міською клінічною лікарнею торгів із закупівлі продуктів харчування, а інші згадані підприємства так само домовилися між собою до проведення Івано-Франківською обласною клінічною лікарнею торгів із закупівлі послуг з постачання таких продуктів. Підприємства визнали порушення та зобов'язалися сплатити штраф до бюджету.

Дарина НАЗАРЧУК.

КІРОВОГРАДСЬКА ОБЛАСТЬ

Підбили підсумки епідемії

77 444 особи захворіло на грип та ГРВІ з початку епідемії на Кіровоградщині. 6756 хворих госпіталізувалися. Померло 34 жителі області. У семи хворих, у тому числі померлих, підтверджено каліфорнійський грип. 1039 осіб перебувають на стаціонарному лікуванні й нині, 12 із них — в реанімації.

Для боротьби з епідемією грипу до області з державного бюджету надійшло 5,8 млн. грн. За ці кошти, як повідомила виконувачка обов'язків начальника управління охорони здоров'я облдержадміністрації Лариса Андреєва, закуплено медикаменти, маски, апарати штучної вентиляції легень. Частину коштів спрямували на виплату премій медичним працівникам, які безпосередньо контактували з хворими.

Водночас складна епідемічна ситуація посприяла тому, що в області відкрили спеціальну лабораторію, де за 6—7 годин медики можуть встановити наявність у хворого вірусу каліфорнійського грипу.

Петро МЕЛЬНИК.

Шостого лютого дитячий центр відпочинку «Молода гвардія» прийме перших цьогорічних відпочивальників — із регіонів для поправлення здоров'я прибуде 600 дітей, *передає наш одеський кореспондент В'ячеслав ВОРОНКОВ*

За словами міністра з питань ЖКГ Олексія КУЧЕРЕНКА, за період із 17 грудня до травмпунктів звернулося понад п'ять з половиною тисяч киян, які дістали травми на нечищених та обледенілих дорогах і тротуарах столиці

У НОМЕР

ДОНЕЦЬК

Педагоги стали академіками

Вісім донечан удостоєні звання члена-кореспондента Міжнародної академії наук педагогічної освіти. Почесні дипломи колегам вручив директор української філії академії Валентин Алфімов. Звання академіка присвоєно ректору Донецького обласного інституту післядипломної педагогічної освіти Олексію Чернишову . Тепер у Донецьку створено представництво академії: ця організація об'єднує зусилля вчених різних держав для проведення науково-дослідних робіт та науково-методичного забезпечення всіх рівнів безперервної загальної та педагогічної освіти.

Ліна КУЦ.

СЕВАСТОПОЛЬ

Місто може залишитися без тролейбусів

Чи залишиться Севастополь без тролейбусів — залежить від того, які висновки зробить робоча група з вивчення фінансового стану комунального підприємства «Севелектроавтотранс».

Поки що, правда, йдеться тільки про зміну менеджменту. Голова Севастопольської міськдержадміністрації Сергій Куніцин стурбований тим, що із загальноміського боргу у зарплаті вісім мільйонів гривень половина — «заслуга» «Севелектроавтотрансу». І це при тому, що ціна тролейбусних квитків у місті не найнижча в Україні й дотації з міського бюджету виплачують регулярно. «Мені доповідають про якісь незрозумілі «премії» в «Севелектроавтотрансі», які ніде на папері не проходять. Одне слово, потрібно все перевірити й розібратися. Може бути, проблема в керівництві, можливо, потрібні кадрові перестановки. У разі необхідності вийдемо на міськраду з пропозицією реформувати наш електротранспорт, перерозподілити витрати», — резюмував голова СМДА.

Микола МАГДИЧ.

ЧЕРНІГІВСЬКА ОБЛАСТЬ

Голову райдержадміністрації позбавили волі

Ухвалою апеляційного суду Києва залишено у силі вирок щодо колишнього голови Козелецької райдержадміністрації Володимира Француза та його брата Віктора. Керівника виконавчої влади району засуджено на дев'ять років позбавлення волі за одержання хабара в сумі 200 тисяч доларів за сприяння у виділенні землі. Віктор Француз, як посередник в оборудці, має відсидіти три роки у колонії. Апеляційний суд Києва, розглянувши апеляції у кримінальній справі, дещо зменшив частку майна, що підлягає конфіскації.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Передплатники виграли картини

Не гадала наша читачка, пенсіонерка з райцентру Доманівка Миколаївської області Олександра Митрофанівна Диканська, що їй так пощастить. У розіграші передплатних абонементів на «Голос України» за минулий рік жінка виграла чудову картину — авторське полотно відомого миколаївського художника Леоніда Ященка. На картині добре пізнаване місце — красива будівля бельгійських зодчих у самому серці Миколаєва, що його у народі називають «Садко».

Леонід Ященко — на пам'ять.

Вадим Пустельник у майстерні.

У лотереї посміхнулося щастя й нашому читачу, пенсіонерові Василю Федосійовичу Іщуку із села Ольгопіль Єланецького району. Він став володарем чудесного авторського полотна талановитого миколаївського художника Вадима Пустельника. Добре пізнаваний миколаївський пейзаж — Нижня Набережна, улюблене місце відпочинку городян.

Як з'ясувалося, наші передплатники не перший рік виписують газету «Голос України» і з задоволенням її читають. У «Голосі України», стверджують вони, можна знайти матеріали й для розуму, і для серця, і для душі...

Лотерея передплатників «Голосу України» відбулася в переддень нового року: серед подарунків для читачів з Миколаївської області, крім двох картин миколаївських художників, — чудова бібліотека краєзнавчої літератури про Миколаїв від видавця й мецената Ірини Гудим, модельне взуття від миколаївського взуттєвого підприємства ТОВ «Миколаїв Стиль Шуз» (директор Галина Лукасишина), грошова винагорода.

По подарунки наші читачі прислали своїх дітей. Погода, як кажуть, не пенсіонерська — ожеледь, а доньки проживають в обласному центрі. Подарунки їм сподобалися.

Галина ПОРФИР'ЄВА.

Миколаїв.

На знімках: художники вручають свої полотна читачам «Голосу України».

Фото автора.

Мешканці Калуша оголосили місто зоною екологічного лиха

САМОВРЯДУВАННЯ

Як уже повідомляла наша газета, у Калуші водночас з президентськими виборами відбувся місцевий консультативний референдум про надання місту статусу території надзвичайної екологічної ситуації. У голосуванні взяло участь більше половини мешканців міста — понад 31 тисяч осіб. Більше 97 відсотків із них визнали територію свого міста зоною екологічного лиха. Тепер калушани сподіваються, що центральна влада нарешті зверне увагу на нагальні екологічні проблеми міста і окремим рядком у держбюджеті-2010 випише фінансування на їх розв'язання.

Нагадаємо, що основні екологічні проблеми Калуша пов'язані з наслідками калійного виробництва. Йдеться насамперед про переповнення хімічними відходами хвостосховищ, Домбровського кар'єру і загрозу засолення ґрунтів та потрапляння їх у ріки басейну Лімниці й Дністра. У місті існує також загроза провалів підземних порожнин на місці відпрацьованих шахт, у зв'язку з чим відселення потребують десятки родин. Непокоїть калушан і зберігання 11 тисяч тонн гексахлорбензолу на полігоні токсичних відходів.

— Кожна громада має право на самовизначення, — так прокоментував на брифінгу для журналістів проведення референдуму в Калуші голова Івано-Франківської ОДА Микола Палійчук. — Сесія Калуської міської ради прийняла рішення провести референдум, і це було зроблено. Які будуть його наслідки — сказати важко. Для вирішення проблем Калуша потрібно 3,5 млрд. грн., а це — річний бюджет нашої області. Але калушани молодці, що порушують це питання. Ми так само ставимо його і перед Міністерством промислової політики, і перед Фондом державного майна. У нас є шляхи розв'язання цієї проблеми. Та, на жаль, ні уряд, ні відповідні міністерства нас не чують. Адже є інвестори, які готові розв'язати цей вузол проблем. Однак часті вибори, зміни уряду, нестабільна політична ситуація аж ніяк не сприяють цьому.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківська область.

ФОТОФАКТ

До Дня АРК учасники флеш-мобу, організованого в Сімферополі партією «Київська Русь», представили півострів у вигляді свинячого корита, обклеєного доларовими банкнотами.

Фото Арвідаса ШЕМЕТАСА (Укрінформ).

«Коли виходжу з води, співати хочеться...»

45 років з часу створення Вінницького клубу зимового загартування «Нептун» його члени відзначили черговим запливом на Вишенському озері, що на околиці обласного центру. Серед учасників були ті, хто в далекому 1950-му організовував клуб. Марія Слічна, Микола Вагов, Леонід Старостін, яким уже за вісімдесят, не припиняють і тепер купатися в ополонці. Так само це роблять трохи молодші за них Борис Мазорчук, Іван Маркітан. Останній, до речі, нині президент клубу, в якому нараховується чотириста любителів зимового загартування.

— Першим у Вінниці починав загартування Борис Горін, — згадує Іван Маркітан. — Лікарі порадили йому в такий спосіб лікувати параліч руки. Сталося диво. Хвороба відступила. За ним потягнулися інші. Хоча в той час «моржів» називали диваками. Може, тому їх було небагато, трохи більше десяти чоловік. Вони й створили клуб. Про його популярність свідчить те, що згодом вінничан стали запрошувати до Києва і Москви для участі у семінарах із зимового загартування та його популяризації.

— На той час моржування відбувалося, як кажуть, на науковій основі, — продовжує Іван Михайлович. — Нас постійно консультували науковці медуніверситету, лікарі проводили обстеження. За кожним членом клубу був закріплений лікар. Без попереднього медогляду не дозволялося занурення в крижану воду. А нині такого нема.

Керівник клубу із здивуванням констатує: протягом тривалого часу існування їхнього осередку ним так і не зацікавилися державні спортивні організації. Хоча могли б використати досвід у профілактиці захворювань шляхом загартування і зимового купання.

Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

Основні екологічні проблеми Калуша пов'язані з наслідками калійного виробництва

Війна триває?

ТОЧКА ЗОРУ

У Верховній Раді вкотре зареєстровано мій законопроект «Про статус ветеранів руху опору — членів ОУН і воїнів УПА». Все має свою історію, а визнання (чи, точніше, невизнання) ветеранів ОУН—УПА взагалі вилилось у цілу епопею. Переказувати її — справа невдячна. Тим паче, що тут важливий не процес, а його кінцевий результат. Результат же наразі — нульовий. Верховна Рада разів із десять підходила до розгляду питання про статус бійців УПА. Підходити — підходила, але законодавчо благі наміри так і не оформила.

А може, благих намірів й не було? Це так зручно і так показово-патріотично — стояти на урочистостях під державним прапором, носити на лацкані піджака тризуб, завмирати з рукою на серці під «Ще не вмерла» й цілковито ігнорувати поборників цих символів.

Україна, дякувати Богу, не Росія і не Білорусь, де офіційна влада й досі впадає в екстаз від старої радянської атрибутики. Ми підняли наш прапор майже два десятиліття тому, та увесь цей час воліли не пам'ятати, що така можливість вартувала комусь життя, свободи чи принаймні десятиліть безпросвітного існування з клеймом бандита й душогубця.

19 листопада 2009 року Президент Віктор Ющенко видав указ про «додаткові заходи», скеровані на «активізацію роботи» з приводу «визнання діяльності організацій, котрі боролись у XX столітті за здобуття Україною незалежності». План заходів має бути розроблений у тримісячний термін, а триватимуть вони протягом 2010—2012 років. Що ж, це прекрасний зразок того, як просту річ можна перетворити на складнопідрядне речення, на багатокрокову комбінацію, загорнуту у шари пафосних слів без жодних реальних кроків.

Та скільки можна активізовувати роботу? Скільки можна обмірковувати заходи? Адже достатньо зробити три прості послідовні кроки.

Перший. Визнати ветеранів УПА учасниками бойових дій, які воювали за Україну.

Другий. Зняти з них усі обвинувачення та кримінальні статті, за якими їх кидали у тюрми й відправляли в табори.

Третій. Зрівняти вояків УПА в їх соціальних правах з рештою ветеранів Другої світової війни.

Хтось, вдавшись до обсервації законодавчих анналів, може зауважити, що існує документ 1993 року («Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»), де завуальовано згадані вояки УПА. Тобто згадані особи, «які брали участь у бойових діях проти німецько-фашистських загарбників на тимчасово окупованій території України в 1941—1944 роках, які не вчинили злочинів проти миру і людства, та реабілітовані відповідно до Закону України «Про реабілітацію жертв політичних репресій в Україні»».

Проте це не є шана героям. Ані шана, ані вдячність, ані бодай прозорість дефініцій у цьому документі не прослідковується. Тому я пропоную альтернативу йому і всім спробам забалакати проблему загалом. Перша стаття поданого мною законопроекту проголошує визнання руху опору, що чинився ОУН—УПА режимам СРСР та нацистської Німеччини. Друга стаття закріплює статус учасників бойових дій за членами ОУН та вояками УПА. Подальші визначають порядок надання цього статусу, окреслюють коло осіб, на котрих поширюється дія закону, включно з пільгами, які закон передбачає. Йдеться про період з 1939 по 1956 роки, тобто про увесь час боротьби, а не той його кавалок, який Раді першого скликання видався більш-менш прийнятним для офіційної легалізації.

> **Та скільки можна активізовувати роботу? Скільки можна обмірковувати заходи? Адже достатньо зробити три прості послідовні кроки.**
>
> - Перший. Визнати ветеранів УПА учасниками бойових дій, які воювали за Україну.
> - Другий. Зняти з них усі обвинувачення та кримінальні статті, за якими їх кидали у тюрми й відправляли в табори.
> - Третій. Зрівняти вояків УПА в їх соціальних правах з рештою ветеранів Другої світової війни.

Хочу зауважити, що подібний законопроект я подавав на розгляд парламенту ще в 2005 році, та тоді його навіть не було включено до порядку денного. Відтак були наступні спроби, а також звернення до Президента з пропозицією взяти за основу мій текст для підготовки указу про визнання ОУН—УПА. Звернення залишилось без відповіді, а законопроект «переосмислили» колеги з пропрезидентського табору, котрі наприкінці 2009-го, синхронно з моїм, подали свій власний законопроект, дуже схожий на творче запозичення.

Та менше з тим. Прикро лише від того, що шляхетна справа виявилась надто пролонгованою в часі — так, наче Україна шкодує про певні рефлексії і коливається в оцінці ОУН—УПА: а чи не були її діячі й справді бандитами та вбивцями, як про це люблять казати ідеологи комунізму?

Існує відома формула «краще пізно, ніж ніколи», проте в даному разі застосовувати її є надто цинічною справою. Обнадіювати ветеранів УПА, що держава обов'язково подбає про них, але пізніше (у 2012 році? У 2212-му?!), — це все одно, що казати про немовля: так, щеплення йому потрібно зараз, але ми зробимо його потім, років у шість... Дитина може й не дочекатися, адже дбати про неї потрібно було раніше. Дбати або кидати напризволяще. Вибір є завжди.

Так, я свідомий того, що відповідальність за ситуацію довкола визнання УПА лежить передусім на парламентаріях. Але посприяти розв'язанню проблеми міг би й Президент. Віктор Ющенко має можливість відновити справедливість одним своїм актом. Натомість Ющенко на початку свого президентства закликав упівців та ветеранів Радянської Армії до примирення.

У цій ситуації він мав рацію тільки в одному: так, лідер країни справді повинен гуртувати свій народ. Але також і усвідомлювати: рішення, які ухвалюються на найвищому рівні, задовольнятимуть тільки частину нації. Про що б не йшлося — про визнання УПА, українську мову чи призабутих польських «орлят». Бути милим і любим для всього загалу не вийде ніколи. Україна не є князівством Монако, де матеріальна мініатюрність не дає розігратися великим духовним пристрастям — національним, релігійним, історичним абощо.

А єдине, чого потребують ветерани ОУН—УПА, це визнання. Все решта — від лукавого.

Не берусь передбачити долю законопроекту у стінах парламенту. Звісно, представники політичного декадансу — комуністи — будуть голосувати проти нього. Вочевидь, до них приєднаються й «регіонали». З огляду на таку перспективу хочу сказати ще раз (адресуючи це всім, хто здатен чути й розуміти): борці за Україну — ветерани ОУН—УПА — заслуговують на те, щоб до них мали хоча б крихту поваги.

В усьому іншому держава їм відмовила й так.

Андрій ШКІЛЬ,
народний депутат України,
заступник голови фракції
«Блоку Юлії Тимошенко»
у Верховній Раді.

ТРИВОЖНИЙ СИГНАЛ

Національний музей ризикує залишитися без охорони

Безцінні багатства, що зберігаються в експозиції та фондах Національного музею ім. Андрея Шептицького у Львові, можуть залишитися без міліцейської опіки. Вже близько півроку музей не в змозі заплатити за послуги міліцейської охорони.

Треба визнати, гроші для проплати охоронцям двох львівських музеїв національного підпорядкування були виділені зі стабілізаційного фонду. І Львівській галереї мистецтв вдалося в один з останніх банківських днів минулого року, 29 грудня, отримати частину обіцяних Міністерством культури і туризму коштів, а Національному музею — ні. Уся різниця полягала в тому, що фінансування галереї проходило через казначейство Галицького району Львова, і там виявили вправність, а Національний музей, на жаль, мав отримати гроші через казначейство Шевченківського району, і там щось «не склалося». В результаті — кошти повернулися назад до Києва. Витребувати їх знову практично неможливо.

На основі пояснень Держказначейства директор Національного музею Ігор Кожан надіслав листа Міністерству культури і туризму про те, що виділені зі стабілізаційного фонду кошти повернулися до державного бюджету, і фактично виплата заборгованості не відбулася.

Ірина ЄГОРОВА.

Споживачі вимагають мікронної точності

У 2010 році АТ «Новокраматорський машинобудівний завод» має намір виробити продукції на 4 мільярди гривень і досягти рівня середньої зарплати в 4 тисячі гривень. Про це заявив на прес-конференції народний депутат України, президент акціонерного товариства Георгій Скудар. «Ми 2009 рік завершили не найкращим чином: у порівнянні із попереднім роком реалізація продукції впала на 7,8 відсотка, виробництво товарної продукції — на 9,4 відсотка. Це не ті плани, які ми виношували», — зазначив депутат.

Частка експорту в загальному обсязі виробництва продукції на заводі становить 86 відсотків. Українським споживачам відправлено лише 14 відсотків машин. Такого низького показника на підприємстві не пам'ятають давно. Водночас завантаження цехів у першому кварталі очікується майже на 90 відсотків. У новому році на НКМЗ збираються приділити увагу ринкам, які розвиваються, — у Китаї, Індії, Росії, Білорусі, Казахстані, Латинській Америці. «Завод працює так широко, що географічно новим ринком для нас може бути хіба що Африка, — пояснив народний депутат. — Але ми вважаємо, що припустилися низки помилок у минулому на традиційних наших ринках. Коли завод був завантажений, а роботи було майже на два роки наперед, не приділяли уваги збереженню існуючих споживачів, не завжди могли їх задовольнити. Тому зараз головне наше завдання — зайняти міцне місце на ринках, які інтенсивно розвиваються, створювати свої представництва, розумно, правильно та ефективно організувати свою присутність».

На думку депутата, говорити про кінець економічної кризи зарано. «Гадаю, для багатьох криза триватиме і в 2010-му, і в 2011-му, — сказав Г. Скудар. — Обов'язково будуть якісь хвилі підйому і падіння. Рік, що минув, я вважаю роком науки, роком випробувань, роком перевірки для кожної людини — перевірки бачення майбутнього, готовності до нього, оцінки реальних здібностей, можливостей». Тому, незважаючи на обставини, на заводі продовжували приділяти увагу технічному переозброєнню: торік на вказані цілі витрачено 280 мільйонів гривень, у 2010-му заплановано спрямувати 450 мільйонів гривень. Із них майже половину суми коштуватиме новий кувальний комплекс, який передбачається пустити в першому кварталі.

«Ми повинні ввести в експлуатацію 22 одиниці нового верстатного обладнання. Це продовження виконання програми ліквідації і заміни морально застарілого обладнання, — додав народний депутат. — Приблизно на 80 відсотків цю програму ми вже виконали, але тепер виникає потреба в модернізації обладнання, яке ми встановлювали 12 років тому. Адже вимоги споживачів підвищуються, з'являються такі, про які ми й не думали. Мікронна точність міцно входить до обладнання великих машин і агрегатів. Ринок висуває нові конкурентні вимоги — виготовляти машини із точністю до двох, трьох, п'яти мікронів. І хто володіє цим умінням, той матиме перевагу».

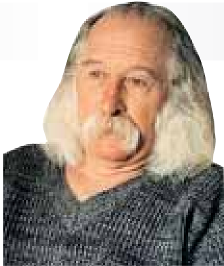
Одразу одинадцять видів продукції Новокраматорського машинобудівного заводу відзначені нагородами на Міжнародній виставці «Всеросійська марка «Знак якості XXI століття» у Москві. Такого вагомого комплекту нагород не отримало жодне із підприємств-учасників. До застосування на російському ринку рекомендовані 45 видів продукції новокраматорських машинобудівників.

Ліна КУЩ.

Частка експорту в загальному обсязі виробництва продукції на заводі становить 86 відсотків

ÃÎËÎÑ ÓÊÐÀ¯ÍÈ ¹ 10 (4760)
Ï'ßÒÍÈÖß, 22 Ñ²×Íß 2010

Ñüîãîäí³ â êîíöåðòíîìó çàë³ Õàðê³âñüêî¿ ô³ëàðìîí³¿ âèñòóïèòü ìîëîäèé äæàçîâèé êîëåêòèâ «Gadzziilla project»

Ó ñòîëè÷í³é ãàëåðå¿ «ÀÂÑ-àðò» ðîçãîðíóò âèñòàâêó ²âàíà ÌÀÐ×ÓÊÀ «Âèò³âêè Òâîð÷îãî Äóõà»

ÏÎÄÐÎÁÈÖ²

Íå íàìàãàëèñÿ ñïîäîáàòèñÿ. Íàìàãàëèñÿ íå ôàëüøèâèòè

«²äó ïî çèì³». Ï³ä òàêîþ íàçâîþ ñâ³é íîâèé äèñê ïîö³íîâóâà÷àì øàíñîíó (ó éîãî êëàñè÷íîìó ðîçóì³íí³) ïðåäñòàâèâ ñï³âàê, êîìïîçèòîð ³ ïîåò Îëåêñàíäð ªãîðîâ. Íà ïðåçåíòàö³¿, ùî ïðîéøëà â îäíîìó ç³ ñòîëè÷íèõ ðåñòîðàí³â SOHO, ï³ä àêîìïàíåìåíò â³äîìîãî óêðà¿íñüêîãî ã³òàðèñòà Ðîìàíà Ñóòðæè Îëåêñàíäð âèêîíàâ ñâî¿ ñòàð³ õ³òè òà ï³ñí³, ùî â³éøëè äî íîâîãî àëüáîìó. Ïðîäþñåð ïðîåêòó Â³òàë³é Äîêàëåíêî (ãåíåðàëüíèé äèðåêòîð òåëåêàíàëó «C²T²») ââàæàº, ùî öÿ ïðåçåíòàö³ÿ — ïî÷àòîê ïîâåðíåííÿ íà ñöåíó äîðîñëîãî, äîñâ³ä÷åíîãî, òàëàíîâèòîãî àðòèñòà.

Îëåêñàíäð ªãîðîâ âîëîäàð ãðàí-ïð³ ï³ñåííîãî êîíêóðñó «Þðìàëà—90», ëàóðåàò — «Ñòóï³íü äî Ïàðíàñó—90», áàãàòîðàçîâèé ó÷àñíèê ³ ëàóðåàò âñåñîþçíèõ ³ ì³æíàðîäíèõ êîíêóðñ³â ïðîôåñ³éíèõ âîêàë³ñò³â, àâòîð á³ëüø ÿê 300 ï³ñåíü. Ó ð³çíèé ÷àñ ªãîðîâ ïèñàâ ìóçèêó é òåêñòè äî ï³ñåíü äëÿ ê³íîô³ëüì³â Îêñàíè Áàéðàê, ñï³âïðàö³âíè÷àâ ç Ìàêñèìîì Ôàäººâèì, Ðîñ³òîþ ×³â³ë³òå, Òà¿ñ³ºþ Ïîâàë³é, Àí³ Ëîðàê, ²ðèíîþ Á³ëèê, Êàòåþ Áóæèíñüêîþ, ²ðèíîþ Ñêàç³íîþ, Îêñàíîþ Õîæàé ³ ³íøèìè â³äîìèìè âèêîíàâöÿìè. Íåçâàæàþ÷è íà òàêèé «ïîñëóæíèé ñïèñîê», Îëåêñàíäð íå àñîö³þº ñåáå ³ç øîó-á³çíåñîì. Äëÿ íüîãî íåâàæëèâà ÿñêðàâà «îáãîðòêà» ó âèãëÿä³ øîó. Ìóçèêó ïèøå â³ä äóø³, êåðóºòüñÿ æèòòºâèì äîñâ³äîì.

Êîìïîçèö³¿ ó æàíð³ ì³ñüêîãî ðîìàíñó ñòâîðþâàëèñÿ â ð³çíèé ÷àñ, ï³ä âïëèâîì ð³çíèõ ïîä³é ³ âðàæåíü. Çà ñëîâàìè âèêîíàâöÿ, ó íîâîìó àëüáîì³ «óñå — ïðàâäà, áàãàòî ï³ñåíü àâòîá³îãðàô³÷íèõ. Ìè íå íàìàãàëèñÿ ñïîäîáàòèñÿ. Ìè íàìàãàëèñÿ íå ôàëüøèâèòè».

Ðîìàí ËÀÍÎÂÈÉ.

Ïðèíö ó ïðîâ³íö³¿

«Íîâèé òåàòð» ó Ïðèëóêàõ â³äçíà÷èâ ÷åòâåðòó ð³÷íèöþ ñâîãî ³ñíóâàííÿ íîâîþ âèñòàâîþ — «Ìàëåíüêèé ïðèíö» çà çíàìåíèòîþ êàçêîþ Ñåíò-Åêçþïåð³. Êàæå ðåæèñåð òåàòðó Artåì³é: «Äåíü íàðîäæåííÿ òåàòðó ³ ïðåì'ºðà — öå ïðèâ³ä çàïðîñèòè ãîñòåé. À çàîäíî ïî÷àòè çá³ð ï³äïèñ³â äëÿ ñòâîðåííÿ â Ïðèëóêàõ ìóí³öèïàëüíîãî òåàòðó ³ìåí³ Ìèêîëè ßêîâ÷åíêà, íàøîãî ñëàâåòíîãî çåìëÿêà. Íàì ïîòð³áåí ïðîôåñ³éíèé òåàòð! À âè ãîòîâ³ ï³ä öèì ï³äïèñàòèñü? Çâ³ñíî, ëåãøå ïðîéòè ìèìî, à ïîò³ì íàð³êàòè, ÿê íóäíî æèâå ïðîâ³íö³ÿ!»

Ï³äòðèìàòè «Íîâèé òåàòð» ïðè¿õàëè ãîñò³ ç³ ñòîëèö³: íàðîäíà àðòèñòêà Óêðà¿íè Ðà¿ñà Íåäàøê³âñüêà, âèêëàäà÷³ òåàòðàëüíîãî óí³âåðñèòåòó Ãàííà Ëèïê³âñüêà òà Åëüâ³ðà Çàãóðñüêà, àêòîðè ìóí³öèïàëüíîãî òåàòðó «Êè¿â» Äìèòðî Ë³íàðòîâè÷, Ïåòðî Ñîâà (íàø çåìëÿê), òåàòð «Ôàíòàç³ÿ new» ï³ä êåð³âíèöòâîì Òåòÿíè Ïîãðåáíÿê, à òàêîæ ÷åðí³ã³âñüêèé òåàòð «23». Íàäèõàº ³ òå, ùî ì³ñüêèé ãîëîâà Þð³é Áåðêóò òàêîæ ï³äòðèìóº ³äåþ ñòâîðåííÿ â Ïðèëóêàõ ìóí³öèïàëüíîãî òåàòðó. Îòæå, çá³ð ï³äïèñ³â ðîçïî÷àòî!

Þëÿ ËÞÁË²Í.

Ïðèëóêè
×åðí³ã³âñüêî¿ îáëàñò³.

Çîðÿí³ âóéêè

Ó âèäàâíèöòâ³ «Çåëåíèé ïåñ», â ñåð³¿ «Çîðÿíèé ã³ñòü», âèéøëà íîâà êíèæêà áðàò³â Êàïðàíîâèõ «Çîðÿíèé âóéêî». Öå âæå ï'ÿòà ïðîçîâà ç᳚êà ïèñüìåííèê³â.

Ë³òåðàòóðíà ñåð³ÿ, â ÿê³é âèéøëà êíèæêà, ïðèçíà÷åíà äëÿ ñåðåäíüîãî òà ñòàðøîãî øê³ëüíîãî â³êó. Îäíà÷å, ÿê ñâ³ä÷àòü â³äãóêè, êíèæêè ö³º¿ ñåð³¿ çàëþáêè ÷èòàþòü ³ ä³òè, é äîðîñë³. Ãàäàþ, ïðèõèëüíèêè òâîð÷îñò³ áðàò³â Êàïðàíîâèõ, ò³, õòî ðàí³øå ÷èòàâ «Êîáçàð 2000», «×àð-ç³ëëÿ», «Ðîçì³ð íå ìàº çíà÷åííÿ», íå çìîæóòü íå çàö³êàâèòèñÿ «Çîðÿíèì âóéêîì». Öå äîá³ðêà ì³ñòèêî-ôàíòàñòè÷íèõ îïîâ³äàíü. Ì³ñòèêà òóò — ðîçóìíà ³ ö³êàâà. Â êíèæö³ ìîæíà âãëåä³òè åëåìåíòè ôîëüêëîðó, ³ñòîðè÷í³ îáðàçè ÷àñ³â êîçà÷÷èíè. Ñåðåä ïåðñîíàæ³â çóñòð³÷àºìî Ñîëîõó òà çíàìåíèòîãî Ìàìàÿ, â³í — ãîëîâíèé ïåðñîíàæ «Çîðÿíîãî âóéêà». Ñþæåòè äåÿêèõ îïîâ³äàíü — íå ôàíòàñòè÷í³, àëå â³ä òîãî íå ìåíø çàõîïëèâ³. Âîíè âçÿò³ ç íàøîãî áóäåííîãî æèòòÿ, ç ïåðøèõ ðÿäê³â íàâ³òü ³ íå ñêàæåø, ùî òàì ìàº áóòè ïðî ùîñü ïàðàíîðìàëüíå.

Â êíèç³ äåñÿòü îïîâ³äàíü. Ñåðåä íèõ «Áèòèé øëÿõ» — ïðî ìàéáóòíº, äå ëþäè æèòèìóòü ó ïå÷åðàõ, à ÷óìàêè ¿çäèòèìóòü ïî ñ³ëü. Íàâïàêè, «Ãàéäàìàêà» — ïðî ñó÷àñíîãî ÷îëîâ³êà, ÿêèé çãàäóº êðèâàâ³ ïîä³¿ ñâîãî ïîïåðåäíüîãî æèòòÿ, êîëè â³í áóâ îòàìàíîì ïîâñòàíö³â. «Ñîí-6» — ïðî òàêèõ ñîá³ Ìèêîëó òà Òåòÿíó ç êàôåäðè ðàä³îòåõí³÷íèõ ñèñòåì, ùî íåíàðîêîì âèÿâèëè íåáåçïå÷íó íàäïðèðîäí³ñòü ïðîôåñîðà Çåìåöüêîãî.

Ñëîâîì, «Çîðÿíèé âóéêî» — ôàíòàñòèêî-ë³òåðàòóðíèé ïîðòàë, äå áåçë³÷ âàð³àö³é ìàéáóòíüîãî ³ ì³ñòè÷íå ñüîãîäåííÿ ïåðåïë³òàþòüñÿ ç ìàã³ºþ ìèíóëîãî.

Þð³é ÌÎÑÒÎÂÈÉ.

Ê²ÍÎ

Íàéñêëàäí³øå — åï³çîä ðîçñòð³ëó

Óñ³ ðîë³ â ìîëîä³æíîìó òðèëåð³, ÿêèé çí³ìàº ï³ä Â³ííèöåþ âèïóñêíèöÿ Êè¿âñüêîãî óí³âåðñèòåòó ³ìåí³ Êàðïåíêà-Êàðîãî Òà¿ñ³ÿ Îë³éíèê, âèêîíóþòü ñòóäåíòè ì³ñöåâèõ íàâ÷àëüíèõ çàêëàä³â.

Ðîáî÷à íàçâà êàðòèíè — «Ñí³ã». Àâòîð ñöåíàð³þ ³ ðåæèñåð Òà¿ñ³ÿ Îë³éíèê êàæå, ùî ñþæåò, íà ïåðøèé ïîãëÿä, äóæå ïðîñòèé. Êîìïàí³ÿ ñòóäåíò³â âèðóøàº çà ì³ñòî ïîêàòàòèñÿ íà ëèæàõ. Â î÷³êóâàíí³ ñí³ãó îñåëÿþòüñÿ â çàêèíóòîìó ìîíàñòèð³.

— Êîëè âïåðøå ïîáà÷èëà ìîíàñòèð, ùî íåïîäàë³ê ðàéöåíòðó Òèâð³â, êóäè â³ä Â³ííèö³ ðóêîþ ïîäàòè, òî îäðàçó çðîçóì³ëà, ùî ñàìå òóò áóäó çí³ìàòè ô³ëüì, — ðîçïîâ³äàº ïàí³ Òà¿ñ³ÿ. — Íàï³âçðóéíîâàíèé õðàì ó ñòèë³ áàðîêî — ñåðåä ÷óäîâî¿ ïðèðîäè. Ï³ñëÿ îãëÿäó ÷óäîâå ïðèì³ùåííÿ. Ïîäèõ ïåðåõîïèëî â³ä ïîáà÷åíîãî íà äðóãîìó ïîâåðñ³. Òàì äîñ³ âèñèòü âåëèêà, íà âñþ ñò³íó, çíàìåíî ç íàïèñîì «ÑÐÑÐ». Ïîðó÷ — ï³àí³íî. Äàë³ óìèâàëüíèêè ðàäÿíñüêèõ ÷àñ³â. ßêèõ ùå òðåáà äåêîðàö³é!? Õðàì íàëåæèòü ìîíàñòèðñüêîìó îðäåíó Îáëàò³â Ïðåñâÿòî¿ Ä³âè Ìàð³¿. Âäÿ÷íà éîãî íàñòîÿòåëþ, ùî äîçâîëèâ ïðîâîäèòè òóò çéîìêè.

Áåç ì³ñòèêè â òàêîìó õðàì³ íå îá³éòèñÿ. ª âîíà é ó ñöåíàð³¿ êàðòèíè. Äåêîìó ç êîìïàí³¿ íàáðèäëî ÷åêàòè, ïîêè çèìà íàòðóñèòü õî÷ òðîõè ñí³ãó. Ïî÷àëîñÿ ç'ÿñóâàííÿ ñòîñóíê³â. Íàéâàæ÷å íà ñåðö³ â îäí³º¿ ç ä³â÷àò. ¯¿ ùîíî÷³ ìó÷àòü ñíè ïðî æàõ³òòÿ ìîíàñòèðñüêîãî æèòòÿ â ìèíóëîìó. Ä³â÷èíó ïåðåñòàëè áðàòè íà êïèíè, êîëè ðàïòîì ¿¿ ñíè ïî÷àëè çáóâàòèñÿ.

×è íå íàéñêëàäí³øå äàëàñÿ ñöåíà ðîçñòð³ëó ìîíàõèíü ÷åê³ñòàìè. Ïîäèâèòèñÿ íà íå¿ ç³ãðàëîñÿ áàãàòî ëþäåé. Öå âíîñèëî ñóì'ÿòòÿ, àêòîðè íå ìîãëè çîñåðåäèòèñü. Çàòå çíàéøëà ï³äòâåðäæåííÿ äàâíÿ ³ñòèíà: ê³íî ìàã³í³òèòü äî ñåáå ãëÿäà÷à ùå ç³ çí³ìàëüíîãî ìàéäàí÷èêà. Ïîïåðåäó äâàòðè ì³ñÿö³ ðîáîòè íàä êàðòèíîþ. Âîíà íàðîäæóºòüñÿ çàâäÿêè ñïîíñîðñüêèì êîøòàì áëàãîä³éíèê³â. Ì³ñüêèé ãîëîâà Â³ííèö³ Âîëîäèìèð Ãðîéñìàí äîïîì³ã ðåæèñåðó òðàíñïîðòîì. ª ç-ïîì³æ ìåöåíàò³â íå ëèøå â³ííè÷àíè. Ï³äòðèìàëà ô³íàíñàìè çíàéîìà ç Ìîñêâè. Òà êîøò³â óñå îäíî îáìàëü. ×åðåç öå ðåæèñåð íå âñòèãàº âò³ëèòè âñå çàäóìàíå. «Â ìî¿é óÿâ³ ô³ëüì íàáàãàòî ñèëüí³øèé ïñèõîëîã³÷íî é êðàùèé ó ïîð³âíÿíí³ ç òèì, ùî âæå âäàëîñÿ â³äçíÿòè», — ñàìîêðèòè÷íî çàóâàæóº ïàí³ Òà¿ñ³ÿ, â àêòèâ³ ÿêî¿ óæå º äåê³ëüêà âëàñíèõ ðîá³ò. Âîíà ùèðî âäÿ÷íà àêòîðàì — íå ò³ëüêè çà ñòàðàííó ðîáîòó, à é çà òå, ùî ïîãîäèëèñÿ ïðàöþâàòè áåçêîøòîâíî.

Íàéá³ëüøà ìð³ÿ ìîëîäîãî ðåæèñåðà — âçÿòè ó÷àñòü ó ê³íîôåñòèâàë³ «Ìîëîä³ñòü». Öå ñòàíå ìîæëèâèì òîä³, êîëè êàðòèíà âèéäå òàêîþ, ÿêîþ ¿¿ çàäóìàëà Òà¿ñ³ÿ Îë³éíèê.

Ñï³âðîçìîâíèöÿ ïðîñèëà îáîâ'ÿçêîâî çãàäàòè ùå ïðî îäíó äåòàëü:

— Ïèñàòè ñöåíàð³é ìè ðîçïî÷èíàëè ç ïîäðóãîþ. Ïðîòå ç ÷àñîì ¿é öå íàáðèäëî, é çàâåðøóâàëà ðîáîòó ÿ ñàìà. Àëå íå çãàäàòè ïðî ïîì³÷íèöþ íå ìîæó. ßê ³ êîæíîãî, õòî áîäàé ÷èìîñü ï³äòðèìàâ ó íåïðîñò³é ðîáîò³. Ïðî òèõ, õòî â³äìàõóâàâñÿ, ÿê â³ä íàäîêó÷ëèâî¿ ìóõè, çãàäóâàòè íå áóäó.

Â³êòîð ÑÊÐÈÏÍÈÊ.

Â³ííèöÿ.

Ùî ìåíøå îäÿãó, òî òåïë³øå íà äóø³

Îäíà ç îñòàíí³õ ïðåì'ºð Çàïîð³çüêîãî ìóçäðàìòåàòðó ³ìåí³ Âîëîäèìèðà Ìàãàðà — «Øàëåíà í³÷, àáî Ëþêñ ¹ 13» (ï'ºñà ìîäíîãî àíãë³éñüêîãî äðàìàòóðãà Ðåÿ Êóí³, ïîñòàíîâêà ªâãåíà Ãîëîâàòþêà). Ãëÿäà÷³ ëþáëÿòü òàê³ âèäîâèùà. À í³ì³øíüî¿ õîëîäíî¿ çèìè âèñòàâà çäàºòüñÿ âçàãàë³ íà äèâî äîðå÷íîþ.

«Øàëåíà í³÷...» — ëþáîâíà í³÷. Ó âèñòàâ³ áåçë³÷ ëþáîâíèõ òðèêóòíèê³â. Æàíð — ëþáîâíî-àâàíòþðíà êîìåä³ÿ. Ä³ÿ â³äáóâàºòüñÿ ó ãîòåëüíîìó íîìåð³, äåêîðàö³¿ âåñü ÷àñ íåçì³íí³. Àêòîðè ïðàöþþòü òàê, íà÷å âîíè íàðîäèëèñÿ â öèõ äåêîðàö³ÿõ.

Ãëÿäà÷åâ³ îñîáëèâî ïîäîáàºòüñÿ Äæåéí Óîðç³íãòîí — ñåêðåòàðêà ë³äåðà îïîçèö³¿ ó âèêîíàíí³ Îëåñ³ Ïëîõîòí³êíî¿. Þíà Äæåéí — íàï³âãîëåíà ïðîòÿãîì óñ³º¿ âèñòàâè (îòàêà-òî îïîçèö³ÿ!). ¯¿ çàñòàëè â îá³éìàõ ïðåì'ºð-ì³í³ñòðà Ð³÷àðäà Ó³ëë³ (ªâãåí Äçèãà). Îäíàê Äæåéí, ìîâ í³÷îãî íå ñòàëîñÿ, çàëèøàºòüñÿ êîêåòëèâî-áåçïîñåðåäíüîþ, îáåççáðîþþ÷è ïàðòíåð³â ³ ïóáë³êó. Ãëÿäà÷³ çàáóâàþòü ïðî çèìîâèé õîëîä!

Âàæêî íå ïîì³òèòè é Äæîðäæà Ï³ããåíà — ïðåì'ºðñüêîãî ñåêðåòàðÿ (Âàäèì Êèð'ÿí). Öåé ñîðîì'ÿçëèâèé ìàìèí ñèíîê çà îäíó í³÷ ïåðåòâîðþºòüñÿ íà ãåðîÿ-êîõàíöÿ. Áðàâî Âàäèìîâ³ Êèð'ÿíó! Ó äðóãîìó àêò³ — ùå îäèí ïîäàðóíîê: ç'ÿâëÿºòüñÿ äðóæèíà Ð³÷àðäà — Ïàìåëà. Ó ö³é ðîë³ — óëþáëåíèöÿ ïóáë³êè Òåòÿíà ªðåíòþê. Äèâîâèæíî, ÿê âîíà âì³º áóòè ÷àð³âíî-ë³ðè÷íîþ ó ôàðñîâ³é ðîë³.

Ðåæèñåð ªâãåí Ãîëîâàòþê ³íòåðïðåòóâàâ àíãë³éñüêó êîìåä³þ íà çàïîð³çüê³é ñöåí³. Ó öüîìó º ïåâíà òðóäí³ñòü. Àäæå ãëÿäà÷-óêðà¿íåöü ÷àñò³øå íàñì³õàºòüñÿ íàä àíãë³éñüêèì ãóìîðîì, àí³æ ñïðèéìàº éîãî ÿê ñâ³é. À òóò ãëÿäà÷ òàêè ñì³ÿâñÿ ç àíãë³éñüêèõ æàðò³â! Ìîæëèâî, äîïîìîãëî òå, ùî â ñïåêòàêë³ º äîáðÿ÷à ÷àñòêà íàøî¿ ð³äíî¿ é çâè÷íî¿ òåàòðàëüíî¿ «øàðîâàðùèíè». Çðåøòîþ, øàðîâàðùèíà — ÿâèùå íå ëèøå óêðà¿íñüêå, ìîæå, â Áðèòàí³¿ âîíî çâåòüñÿ «ïàíòàëîííùèíîþ» àáî ùå ÿêîñü. Öå íå òàê ³ âàæëèâî, áî ó âèñòàâ³ øàðîâàðè, ïàíòàëîíè òà ³íø³ äåòàë³ êîñòþì³â íå íàäòî çàâàæàþòü àêòîðàì òà ïóáë³ö³. Ùîñü â öüîìó º ñïðàâä³ äîìàøíº é òåïëå — à öå âæå íåìàëî, ç îãëÿäó íà õîëîäíó çèìó òà íàøó íåïåâíó áóäåíí³ñòü.

Õðèñòèíà ÃËÓØÊ²ÍÀ.

Çàïîð³ææÿ.

Íà çí³ìêó: ñöåíà ç âèñòàâè.

Ôîòî íàäàí³ òåàòðîì.

Ðåæèñåð ªâãåí Ãîëîâàòþê ³íòåðïðåòóâàâ àíãë³éñüêó êîìåä³þ íà çàïîð³çüê³é ñöåí³

Ïàðëàìåíò ó ñâ³òë³ ôîòîêàìåð

Ìèíóëèé ð³ê áóâ íåïðîñòèì. Ô³íàíñîâà êðèçà, áåçðîá³òòÿ, ïðèðîäí³ êàòàêë³çìè, ïîë³òè÷í³ ïðîòèñòîÿííÿ — óñå öå âèïðîáîâóâàëî íàñ ìàëî íå ùîäíÿ, à â³äòàê, çíàõîäèëî â³äëóííÿ ó âèùîìó çàêîíîäàâ÷îìó îðãàí³.

Ïîêè æóðíàë³ñòè ðîçïèòóâàëè ïðî ïîä³¿, êîíñòàòóâàëè ôàêòè, ðîáèëè ïðîãíîçè, ïàðëàìåíòñüê³ ôîòîêîðåñïîíäåíòè íå ëèøå çàôóøîâóâàëè âàæëèâ³ ìîìåíòè çàñ³äàíü ó ñâ³òë³ ôîòîêàìåð, à é ïåðåäàâàëè ñïðàâæí³ ïî÷óòòÿ òà åìîö³¿ ïîë³òèê³â.

Ïîáà÷èòè ïàðëàìåíò î÷èìà ôîòîêîðåñïîíäåíò³â ãàçåòè «Ãîëîñ Óêðà¿íè» òà æóðíàëó «Â³÷å» ìîæíà íà âèñòàâö³ «Âåðõîâíà Ðàäà Óêðà¿íè-2009 ó êíèæêîâèõ âèäàííÿõ òà ôîòîãðàô³ÿõ», ÿêà íèí³ òðèâàº ó êóëóàðàõ ëîæ³ ïðåñè. Òóò øèðîêî ïðåäñòàâëåí³ ìàòåð³àëè ïëåíàðíèõ çàñ³äàíü, ïàðëàìåíòñüêèõ ³ êîì³òåòñüêèõ ñëóõàíü, ñåì³íàð³â, «êðóãëèõ ñòîë³â», à ùå àâòîðñüê³ ðîáîòè íàðîäíèõ äåïóòàò³â.

Âèñòàâêó â³äâ³äàëè ãëàâà ïàðëàìåíòó Âîëîäèìèð Ëèòâèí ³ êåð³âíèê àïàðàòó Âåðõîâíî¿ Ðàäè Âàëåíòèí Çàé÷óê. Âîëîäèìèð Ëèòâèí â³äçíà÷èâ âèñîêèé ïðîôåñ³îíàë³çì ïðåäñòàâëåíèõ ðîá³ò, ÿê³ â³äáèâàþòü íàïðóæåíó, íåïðîñòó ðîáîòó íàðîäíèõ äåïóòàò³â. Ãîëîâà ïàðëàìåíòó ïîäÿêóâàâ ïðàö³âíèêàì ³íôîðìàö³éíîãî öåíòðó, àïàðàòó Âåðõîâíî¿ Ðàäè, ÿê³ ³í³ö³þâàëè âèñòàâêó é çóì³ëè ñòâîðèòè ñâîºð³äíèé ë³òîïèñ ïîë³òè÷íîãî æèòòÿ êðà¿íè é çîêðåìà çàêîíîäàâ÷î¿ ã³ëêè âëàäè, ùî, áåçóìîâíî, ñòàíå çíà÷íîþ ÷àñòèíîþ çàãàëüíî¿ ³ñòîð³¿ ñòàíîâëåííÿ íåçàëåæíî¿ Óêðà¿íè.

Âë. ³íô.

Ôîòî Îëåêñàíäðà ÊËÈÌÅÍÊÀ.

×èé òè, ïîåòå?

Âîëîäèìèðîâ³ Þð³éîâè÷ó í³êîëè: ãàçåòíèé äåíü. ² òàê — óñ³ ø³ñòíàäöÿòü ðîê³â, ùîïîíåä³ëêà, ñåðåäè é ï’ÿòíèö³. Ñóòü «ãàçåòíîãî äíÿ» ìîæóòü çðîçóì³òè ò³ëüêè ãàçåòÿð³. Ó öåé äåíü ðåäàêòîð ñàì ñîá³ íå íàëåæèòü. Äâåð³ â éîãî êàá³íåò ïðàêòè÷íî íå çà÷èíÿþòüñÿ.

Æèâå ó òâåðäîìó ðåæèì³ «ä³ì-ðåäàêö³ÿ—ä³ì». À êîëè â³í ïèøå â³ðø³? Ãàðí³, ùî õâèëþþòü ³ äóøó, ³ ñåðöå, é ðîçóì? ² âçàãàë³, ÿê æèâåòüñÿ éîìó, ðîñ³éñüêîìîâíîìó ïîåòîâ³ ç óêðà¿íñüêèì ïàñïîðòîì ó ð³äí³é Óêðà¿í³, äå ðîñ³éñüêà êëàñèêà â øê³ëüíèõ ïðîãðàìàõ òåïåð ââàæàºòüñÿ çàêîðäîííîþ ë³òåðàòóðîþ, à ìîëîäå ïîêîë³ííÿ ïðàêòè÷íî íå çíàº Ïóøê³íà?

Âîëîäèìèð Ïó÷êîâ íà ö³ çàïèòàííÿ â³äïîâ³äàº â ê³íö³ ðîáî÷îãî äíÿ.

Ïîêàçóþ÷è ïðèçîâó ïóøê³íñüêó ñòàòóåòêó, ì³é ñï³âðîçìîâíèê ðîçïîâ³äàº ïðî îñ³ííþ ïî¿çäêó äî Îäåñè, äå â³äáóâàâñÿ òóðí³ð ïîåò³â, ³ ïðî òå, íàñê³ëüêè ïîò³ðáí³ ïîåòè÷í³ ôåñòèâàë³ é òóðí³ðè. Âñåóêðà¿íñüêèé ôåñòèâàëü ðîñ³éñüêî¿ ïîåç³¿ é êóëüòóðè «Ïóøêèíñêàÿ îñåíü â Îäåññå» îðãàí³çîâàíèé ïîåòîì ³ ìåöåíàòîì, ùî ïðîæèâàº â Áðèòàí³¿, Îëåãîì Áîðóøêîì ó ðàìêàõ éîãî ïðîåêòó «Ïóøêèí â Áðèòàíèè». Ó öüîìó ôåñòèâàë³ ïðåòåíäåíòè (à ¿õ ó çàî÷íîìó ïåðøîìó òóð³, ïðîâåäåíîìó â ²íòåðíåò³, íàáðàëîñÿ äî äâîõñîò) ïîâèíí³ áóëè çàïðîïîíóâàòè ñâî¿ êðàù³ çäîáóòêè é íàïèñàòè â³ðø³ íà â³ëüíó òåìó ç îáîâ’ÿçêîâèì âèêîðèñòàííÿì çàäàíèõ ïóøê³íñüêèõ ðÿäê³â — «Óêðàéíà ãëóõî âîëíîâàëàñü» (ç ïîåìè «Ïîëòàâà») ³ «Â ãîäó íåäåëü ïÿòü-øåñòü Îäåññà» (ç «Ïóòåøåñòâèÿ Îíåãèíà»). Çà ï³äñóìêàìè ïåðøîãî òóðó áóëî â³ä³áðàíî 15 ô³íàë³ñò³â.

— Âîëîäèìèðå Þð³éîâè÷ó, òóðí³ðè — äëÿ ìîëîäèõ, ¿ì ñàì Áîã âåë³â äîâîäèòè ñâîº ïðàâî íà ³ñíóâàííÿ â ë³òåðàòóð³. À âàì öå íàâ³ùî? Âè äàâíî âæå óâ³í÷àí³ ð³çíèìè ë³òåðàòóðíèìè ðåãàë³ÿìè, âàø³ â³ðø³ óâ³éøëè äî àíòîëîã³é...

— Ïî-ïåðøå, ìåí³ ö³êàâî, ùî ³ ÿê ïèøóòü ìîëîä³. ² ÿ áóâ ðàäèé ïîçíàéîìèòèñÿ ç ÿñêðàâèìè ïîåòàìè íîâî¿ õâèë³. Íàïðèêëàä, ªâãåí³ÿ Êðàñíîÿðîâà, Îëüãà ªðøîâà, Îëåíà Òèùåíêî ç Îäåñè, êèÿíè Îêñàíà Áîðîâåöü, ªâãåí³ÿ Á³ëü÷åíêî, Þð³é Êðèæàí³âñüêèé, Ëþäìèëà Ãîíòàðºâà ç Êðàñíîäîíà, Äìèòðî Àâåð’ÿíîâ ³ç Ñåâàñòîïîëÿ. Ùî ñòîñóºòüñÿ ó÷àñò³ â òóðí³ð³... Â ïîåç³¿ íå ìîæíà ñïî÷èâàòè íà ëàâðàõ. Ìàéñòåðí³ñòü òðåáà ï³äòâåðäæóâàòè. Ïîåç³ÿ — íå ñïîðò. Àëå é Ìàÿêîâñüêèé, Áëîê, ªñåí³í íå ââàæàëè äëÿ ñåáå çà ñîðîì áðàòè ó÷àñòü ó ïóáë³÷íèõ äâîáîÿõ ïîåò³â.

— Êàæóòü, ðóêîþ ïîåòà êåðóº Áîã. Àëå êîëè? Âðàíö³, óâå÷åð³, âíî÷³?

Âîëîäèìèð Ïó÷êîâ ïîñì³õàºòüñÿ:

— Ò³ëüêè óâå÷åð³. ² òî íå çàâæäè. Ðàí³øå âäàâàëîñÿ ÷àñò³øå. ß â æèòò³ æîäíîãî äíÿ íå áóâ «â³ëüíèì õóäîæíèêîì».

Çàâæäè íà ãàçåòí³é ñëóæá³, ïðè îáîâ’ÿçêàõ. Ï³ñëÿ ³íñòèòóòó âèêëàäàâ ó øêîë³, ïîò³ì — êîìñîìîë, à äàë³ — â îáëàñí³é «ìîëîä³æö³», «Þæíîé ïðàâäå», «Âå÷åðíåì Íèêîëàåâå»... Áåç ùîäåííî¿ ðåäàêö³éíî¿ ñóºòè æèòòÿ íå óÿâëÿþ, õî÷à ïîºäíóâàòè ïîñàäó ðåäàêòîðà é ïîåòà-ë³ðèêà — íåïðîñòî. Àäæå æóðíàë³ñòèêà é ïîåç³ÿ — ð³çí³, à áàãàòî â ÷îìó äàëåê³ îäíà â³ä îäíî¿ ñòèõ³¿. ßê âäàºòüñÿ ñïîëó÷àòè ¿õ, ñàì íå çíàþ.

Ìåí³ çàâæäè äîáðå ïèñàëîñÿ íà Ê³íáóðíñüê³é êîñ³, íà ñòèêó ìîðÿ é ëèìàíó. Âçàãàë³ ëþáëþ íàø Ïðè÷îðíîìîðñüêèé êðàé ç éîãî ëèìàíàìè, âèíîãðàäíèêàìè, ðó¿íàìè àíòè÷íî¿ Îëüâ³¿ é ðèáàöüêèì äóõîì — âñå óçáåðåææÿ â³ä Ìèêîëàºâà äî Î÷àêîâà. Öÿ çåìëÿ íåéìîâ³ðíî ñâîºð³äíà, äëÿ ïîåòè÷íîãî îñâîºííÿ íåâè÷åðïíà.

À ùå â³äì³ííî ïèñàëîñÿ, êîëè ìè ç äðóæèíîþ — æóðíàë³ñòêîþ Êàòåðèíîþ ³ äîíüêîþ Àíåþ òóëèëèñÿ â «ãîñòèíö³». Êîëè ìî¿ æ³íêè âêëàäàëèñÿ ñïàòè, ÿ óñàì³òíþâàâñÿ â êóõîíüö³... Áîæå, ÿê òîä³ ïèñàëîñÿ! Ïîò³ì ïåðå¿õàëè â íîâó êâàðòèðó, ç’ÿâèâñÿ ðîáî÷èé êàá³íåò. Àëå ÿêáè êàá³íåòè íàäèõàëè ïîåò³â! Íà æàëü, íàòõíåííÿ íå ç’ÿâëÿºòüñÿ íà çàìîâëåííÿ. ×îìó é íàâ³ùî ïèøóòüñÿ â³ðø³? Éîñèï Áðîäñüêèé ÿêîñü ñêàçàâ, ùî ïîåç³ÿ — öå íàéâ³ëüø ñêîíöåíòðîâàíå âò³ëåííÿ ëþäñüêîãî äîñâ³äó. Òîìó ëþäè ÷èòàþòü ³ ÷èòàòèìóòü ïîåç³þ.

«Ðîñ³éñüêîìîâíîìó» òàëàíòó Âîëîäèìèðà Ïó÷êîâà íå íàäòî êîìôîðòíî â êóëüòóðíèõ ðåàë³ÿõ ñó÷àñíî¿ Óêðà¿íè. Ïîåò â³ä÷óâàº é áîë³ñíî ïåðåæèâàº â³ä÷óæåí³ñòü äåÿêèõ óêðà¿íñüêèõ êîëåã, êîòð³ ùå â÷îðà áðàòàëèñÿ, â³ðø³ ÿêèõ â³í îõî÷å ïåðåêëàäàâ ðîñ³éñüêîþ. Äîâîäèòüñÿ ìèðèòèñÿ ç íåñïðàâåäëèâèì çàìîâ÷óâàííÿì, à ÷àñîì ³ âîðîæ³ñòþ: ìîâëÿâ, ÷àñ âèçíà÷èòèñÿ, ç êèì òè — ç Óêðà¿íîþ ÷è ÿê? Ïðè öüîìó áàãàòî õòî âæå íå ïàì’ÿòàº, ùî ñàìå «ðîñ³éñüêîìîâíèé» Âîëîäèìèð Ïó÷êîâ áóâ îäíèì ³ç òâîðö³â ³ ðåäàêòîðîì ïåðøî¿ â ðåã³îí³ óêðà¿íîìîâíî¿ ãàçåòè «Ùîòèæíÿ», ÿêà áëàãîïîëó÷íî âèõîäèòü äîñ³.

À â 2008 ðîö³ â ìèêîëà¿âñüêîìó âèäàâíèöòâ³ ²ðèíè Ãóäèì ïîáà÷èâ ñâ³ò óí³êàëüíèé çá³ðíèê «Äâà áåðåãà» — òàëàíîâèòî âèêîíàíèé òâîð÷èé äóåò âçàºìíèõ ïåðåêëàä³â äâîõ ë³òåðàòóðíèõ ïîáðàòèì³â: ðîñ³éñüêîãî ïîåòà Âîëîäèìèðà Ïó÷êîâà ³ óêðà¿íñüêîãî — Äìèòðà Êðåì³íÿ. Ó çá³ðíèêó (ïðî íüîãî âæå ïèñàâ «Ãîëîñ Óêðà¿íè») îðãàí³÷íî ïåðåïëåëèñÿ ïðè÷îðíîìîðñüêà ãåîãðàô³ÿ, íîñòàëüã³éíèé ïîøóê «ñòåïîâî¿ Åëëàäè» ³ ãàðìîí³¿ ëþäñüêîãî áóòòÿ. Êîëè ïîë³òèêè â êîðèñëèâèõ ö³ëÿõ äàâëÿòü íà ÷óéí³ «ìîâí³ êëàâ³ø³», ïîåòè Êðåì³íü ³ Ïó÷êîâ ïðîïîíóþòü êîíñòðóêòèâíèé ï³äõ³ä äî ìîâíî¿ ïðîáëåìè, äàþ÷è ìîæëèâ³ñòü íàñîëîäèòèñÿ ïîåç³ºþ íà âèá³ð — òå ñàìå íàòõíåííÿ â óêðà¿íñüêîìó, ðîñ³éñüêîìó é àíãë³éñüêîìó âàð³àíòàõ. ßêùî ó â³ðøàõ º ÷àñòî÷êà ñåðöÿ, à äóìêîþ ïðàâèòü ëþáîâ — ïîë³òè÷í³ àòðèáóòè é óìîâíîñò³ íåäîðå÷í³. Öå âñüîãî ëèøåíü áóòàôîð³ÿ.

Êíèãó «Äâà áåðåãà» áóëî óñï³øíî ïðåäñòàâëåíî â Ìèêîëàºâ³ é ó Ìîñêâ³ — â Á³áë³îòåö³ óêðà¿íñüêî¿ ë³òåðàòóðè, ó Ñîëîìåí³öüêîìó öåíòð³ «Ðóññêîå çàðóáåæüå». À â îô³ö³îçíîìó Êèºâ³ öåé îðèã³íàëüíèé ïðîåêò ³íòåðåñó ÷îìóñü íå âèêëèêàâ.

— Íàì, ÿê ³ çàçâè÷àé, íàãàäóþòü: âèçíà÷àéòåñÿ, ÿê³ âè ïîåòè, — óêðà¿íñüê³ ÷è ðîñ³éñüê³. ßêùî ðîñ³éñüê³ — âè íàì íå ïîòð³áí³, ³ ïåðñïåêòèâè ó âàñ â Óêðà¿í³ íåìàº. Ðåêîìåíäóâàâ ìîëîäó ìèêîëà¿âñüêó ïîåòåñó äëÿ ó÷àñò³ ó òâîð÷îìó ñåì³íàð³ â ²ðïåí³, òàê «ìåòðè» ³ç ÍÑÏÓ ìàëî íå «ï’ÿòîþ êîëîíîþ» ¿¿ îá³çâàëè, ò³ëüêè çà òå, ùî ïèøå ð³äíîþ ðîñ³éñüêîþ. À ÿ ÷àñîì ³ ñàì íå çíàþ, ÿêèì ïîåòîì ñåáå ââàæàòè, — ç³çíàºòüñÿ Âîëîäèìèð Ïó÷êîâ. — Ïî ìîâ³, êóëüòóð³, ñêëàäó ìèñëåííÿ — çâè÷àéíî, ðîñ³ÿíèí. Àëå ÿ é ó Ðîñ³¿ áóâàâ ëèøåíü ê³ëüêà ðàç. ß — òóòåøí³é, òóò íàðîäèâñÿ, âèð³ñ ³ æèâó. À ãîëîâíå — ÷è ïèøó ÿ ïðî Ðÿçàíùèíó ÷è Òàìáîâùèíó? Í³, ïèøó ïðî öþ çåìëþ, âîíà æèâèòü ìîþ ïîåç³þ. ² ëþäè ö³º¿ çåìë³ ¿¿ ðîçóì³þòü. Âèõîäèòü, óêðà¿íñüêà â ìåíå é á³îãðàô³ÿ, ³ ãåîãðàô³ÿ. Òî ÿêèé ÿ — ðîñ³éñüêèé ÷è óêðà¿íñüêèé?.. Âàæëèâ³øå, ïî-ìîºìó, ³íøå — ïîåò ÷è íå ïîåò.

Äîë³ áàãàòüîõ ëþäåé ó ðàäÿíñüêó åïîõó ïåðåì³øàëèñÿ. Áàòüêî ïîåòà, ðîìàíòèê ³ç ïðèâîëçüêî¿ Ðîñ³¿, ç Óëüÿíîâñüêî¿ îáëàñò³, ç³ ñòóäåíòñüêî¿ ëàâè ï³øîâ íà ôðîíò, à äåìîá³ë³çóâàâñÿ âæå â 1950 ðîö³, â ð³ê íàðîäæåííÿ ñèíà. Çàê³í÷èâøè â÷èòåëüñüêèé ³íñòèòóò, îòðèìàâ íàïðàâëåííÿ íà Ìèêîëà¿âùèíó. Ìàìà — óêðà¿íêà ç Äîíáàñó, òðóä³âíèöÿ, ùî ïåðåæèëà í³ìåöüêó îêóïàö³þ é êîíöòàá³ð. Âîíà äóæå ëþáèëà ñï³âàòè. Ç³ðâàí³ ç ð³äíèõ ì³ñöü, âîíè âêîðåíèëèñÿ íà Ìèêîëà¿âùèí³, ùî äëÿ Âîëîäèìèðà Ïó÷êîâà ñòàëà ð³äíîþ.

— Ñïîëó÷í³ íèòêè ïîêîë³íü îá³ðâàíî, — ðîçì³ðêîâóº â³í. — ² òàê ó áàãàòüîõ, ³ íå ç âèíè ëþäåé, áî äåðæàâà é ³ñòîð³ÿ òàê ðîçïîðÿäèëèñÿ ¿õí³ìè äîëÿìè. Äóæå îáðàæàº, êîëè òîá³ ðàïòîì äàþòü çðîçóì³òè, ùî òè íà ö³é çåìë³ — íå êîð³ííèé, à çíà÷èòü: äðóãîñîðòíèé. ² ïîâèíåí ÷îìóñü âèïðàâäîâóâàòèñÿ. ² âèçíà÷àòèñÿ, äî êîãî ïðèìêíóòè: äî òàòà ÷è äî ìàìè. Ìåíå îäíàêîâî íóäèòü â³ä òàêèõ «ïàòð³îò³â» — ÿê â³ä «êâàñíèõ» ðîñ³éñüêèõ, òàê ³ â³ä «øàðîâàðíèõ» óêðà¿íñüêèõ. Öå ò³ ñàì³ îòðóéí³ ÿãîäè, ùî âèðîñòàþòü íà ð³çíèõ ñëîâ’ÿíñüêèõ ïîëÿõ.

Ãàëèíà ÏÎÐÔÈÐ’ªÂÀ.

Ìèêîëà¿â.

ÍÀØÀ ÄÎÂ²ÄÊÀ

Âîëîäèìèð Ïó÷êîâ — ãîëîâíèé ðåäàêòîð ãàçåòè «Âå÷åðíèé Íèêîëàåâ». Ïóáë³öèñò. Ïîåò. Ïåðåêëàäà÷. ×ëåí Ñï³ëêè ïèñüìåííèê³â Óêðà¿íè é Ñï³ëêè ïèñüìåííèê³â Ðîñ³¿. Çàñëóæåíèé æóðíàë³ñò. Äâ³÷³ äåïóòàò ì³ñüêðàäè. Àâòîð êíèã «Àçáóêà ìóçûêè», «Ïàðóñíûé öåõ», «Âèäèìî-íåâèäèìî», «Âå÷åðíèé ÷àé» òà ³í. Ó 2005 ðîö³ çá³ðíèê «Øòðàôíàÿ ðîùà» âèçíàíî ã³äíèì Âñåóêðà¿íñüêî¿ ë³òåðàòóðíî¿ ïðåì³¿ ³ìåí³ Ì. Óøàêîâà. Ëàóðåàò Ì³æíàðîäíîãî Âîëîøèíñüêîãî êîíêóðñó ïîåç³¿ «Êîêòåáåëü-2008». Ó 2009 ðîö³ êíèæêó «Íà ñòûêå ìîðÿ è ëèìàíà» â³äçíà÷åíî ïðåì³ºþ «Ïëàíåòà ïîåòà» ³ìåí³ Ë. Âèøåñëàâñüêîãî. Íà Âñåóêðà¿íñüêîìó ôåñòèâàë³ ðîñ³éñüêî¿ ïîåç³¿ é êóëüòóðè «Ïóøêèíñêàÿ îñåíü â Îäåññå-2009» Âîëîäèìèð Ïó÷êîâ îòðèìàâ òèòóë «Êîðîëü ïîåò³â».

Найстаршому хмельничанину Івану Івановичу Грибу виповнилося 102 роки, з яких 76 становить його трудовий стаж, він також пройшов війну та 6 років ГУЛАГу, *повідомляє наш власкор Ірина КОЗАК*

У Вугледарі Донецької області обговорюють ініціативу назвати шахту «Південнодонбаська № 3 іменем Героя України, талановитого управлінця, колишнього міністра вугільної промисловості Миколи СУРГАЯ, *інформує наш власкор Ліна КУЩ*

РЕГІОНИ

ВІННИЧЧИНА

Квартири отримали матері-героїні та багатодітні сім'ї

Вінницька міська влада за державної підтримки придбала 244 квартири для соціально незахищених громадян, а також працівників правоохоронних органів та силових структур, які потребують поліпшення житлових умов.

Серед щасливих новоселів — 39 тих, кому присвоєно звання «Мати-героїня» та багатодітні родини. Краще житло відтепер матимуть також 23 інваліди Великої Вітчизняної війни. У нові квартири вселяться 36 сімей «чорнобильців». Вісім квартир надано освітянам. Частину житла передано тим, хто трудиться на підприємствах Українського товариства глухих і сліпих. Отримали дах над головою сім'ї міліціонерів, представників МНС, СБУ, Державної прикордонної служби, Держдепартаменту з питань виконання покарань, прокуратури, Управління державної охорони. Загальна площа наданого житла становить 20,6 тисячі квадратних метрів. Розташовані квартири у нових будинках, зведених на вулицях Червоноармійська та Москаленка. Споруджували їх вінницькі будівельники.

Віктор СКРИПНИК.

РІВНЕНЩИНА

Безробітні радіють і тимчасовій праці

Майже 8,4 тисячі незайнятих громадян торік було залучено до оплачуваних громадських робіт. Їх організували як за кошти Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття, так і за кошти працедавців, на що витрачено відповідно 3 і 1,9 мільйона гривень. Безробітні громадяни працювали на ремонті об'єктів соціальної сфери (відремонтовано 89 ФАПів, 17 лікарень, 136 клубів і будинків культури, 28 шкіл), на благоустрої та озелененні територій населених пунктів, кладовищ, меморіалів, зон відпочинку і туризму, придорожніх смуг, а також доглядали за людьми похилого віку, інвалідами та хворими. У такий спосіб тимчасово зайняті безробітні мали матеріальну підтримку, не втратили мотивацію до праці, а деякі знайшли постійне місце роботи.

Олександра ЮРКОВА.

ДОНЕЧЧИНА

У квартирі вибухнув газовий балон. Постраждали двоє

Трагедія сталася в Червоногвардійському районі Макіївки. За даними Головного управління МНС України в Донецькій області, у квартирі, розташованій на першому поверсі триповерхового житлового будинку, вибухнув п'ятилітровий газовий балон. Унаслідок аварії опіки отримали двоє осіб. Потерпілих у важкому стані доставлено до лікарні.

Ліна КУЩ.

Окрасою стало народне весілля

У рамках заключного етапу фестивалю мистецтв України відбувся творчий звіт професіональних та самодіяльних артистів, майстрів народної творчості Черкащини.

Звітували в рідних стінах — на сцені Палацу культури «Дружба народів» черкаського акціонерного товариства «Азот». Через негоду та інші труднощі звітний концерт перенесли із столичного Палацу «Україна» до Черкас.

Й це цілком виправдало себе. У мистецькому заході «Тії слави козацької повік не забудем» взяло участь понад півсотні творчих ансамблів і гуртів, кілька десятків майстрів декоративно-ужиткового мистецтва. Працювали виставки, майстер-класи з гончарства, народної ляльки та вишивки, різьби по дереву, лозо- і соломоплетіння. Вирував фестиваль хліба «З ланів Шевченкового краю». Притягувала до себе культурологічно-туристична виставка «Золота підкова Черкащини».

Учасників і гостей дійства привітав Президент України Віктор Ющенко. Він подякував землякам Тараса за збереження національної пам'яті, мистецької спадщини і вручив групі аматорів почесні державні нагороди й відзнаки.

Відкрили творчий звіт, присвячений 360-річчю утворення Української козацької держави, хорові колективи козацької пісні. Це самобутні чоловічі гурти: «Гайдамаки» із Шполянського районного будинку культури, «Гонта» з Уманського держуніверситету, «Калниболотський курінь» та «Гайда» з Катеринополя, «Побратими» з Городища, «Заграва» зі Сміли, «Ордана» з Тального, «Заспів» із Звенигородки. Глядачі гаряче аплодували неповторному, співучому, завзятому лицарству. А коли сцену заповнили артисти капели бандуристів об'єднання художніх колективів Черкаської облради та уславленого Черкаського академічного заслуженого українського народного хору і до сучасників звернувся сам гетьман Богдан Хмельницький (народний артист України Віктор Семененко) — глядацька зала на одному подиху слухала слово державотворця.

Різнобарвним був фольклорно-етнографічний блок — «Рушник і пісня — долі обереги». На Черкащині — понад сто самодіяльних ансамблів, що пропагують народну пісню і танець, звичаї та обряди. Близько 50 колективів мають почесне звання народного та зразкового. Кожен аматорський гурт черпає наснагу з джерела народної творчості свого села чи містечка й кожен має свою, неповторну «перлинку». У чигиринської «Козачки», якою керує заслужений працівник культури України, легендарна 85-річна Марія Орленко, піднесено звучать мотиви кохання і вірності української дівчини та жінки-козачки. Народний вокальний ансамбль з міста Тального «Оріяни» славить хліборобську працю і ремесла. Фольклорно-автентичні гурти «Криниця» та «Степовичка» з Чорнобаївського району тяжіють до ліричних та жартівливих пісень, гумористичних побутових сценок. Знавці веснянок та подолянок — народний аматорський колектив «Придани» з Драбівщини.

Справжнє захоплення глядачів викликав виступ фольклорно-обрядового гурту «Надія» з села Пастирського Смілянського району. Старші учасниці мистецького колективу і молодь показали обряд народного весілля: зі старостами, бояринами, світилками, дружками, свашками, з гільцем, короваєм ще й приданим. Весільні пісні, танці, жарти, блискуче виконані «Надією», повернули багатьох у світ сільського дитинства, в ту незрівняну казку, коли такі барвисті дійства відбувалися кожної призначеної для весілля неділі.

Вірою у завтрашній день України надихнули студентські та дитячі колективи. Зразковий ансамбль танцю «Дружба» обласного Центру народної творчості та культосвітньої роботи, дитяча вокальна студія «Сузір'я» Центру дитячої та юнацької творчості, народний ансамбль танцю «Черкащанка» Черкаського національного університету, зразковий ансамбль гармоністів Жашківського районного будинку культури та інші колективи показали високий виконавський рівень, мистецький смак і молодече завзяття.

Апофеозом концерту стала пісня «Реве та стогне Дніпр широкий». Її з великим натхненням виконали всі хорові колективи—учасники звіту. Зала слухала і співала разом з артистами стоячи. Цей порив, духовне єднання і піднесення стали найвищою оцінкою підсумкового концерту черкащан.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

На знімку: фрагмент народного весілля у виконанні гурту «Надія» зі Смілянщини.

Фото автора.

Третій конкурс радіоп'єс назвав переможців

Щойно названо переможців ІІІ всеукраїнського конкурсу радіоп'єс під девізом «Відродимо забутий жанр», організатор якого — Національна радіокомпанія України. Пропонуємо розмову з президентом НРКУ, головою журі **Віктором Набруском.**

— Започаткувавши два роки тому цю масштабну мистецьку акцію і поставивши вже понад два десятки радіоп'єс фіналістів попередніх конкурсів, ми можемо впевнено сказати: проект вдався і в нього є перспектива. Нині на Першій програмі УР кожної першої і другої неділі місяця о 17-й годині 30 хвилин наші слухачі мають змогу чути ці твори. І кожного разу це — прем'єра! Їхнім режисером-постановником є наша знаменита актриса Наталя Сумська. Цей конкурс так її зацікавив, що вже третій рік вона активно співпрацює з нами. Пробуємо себе і на міжнародних теренах. На минулорічному берлінському фестивалі «Приз Європа» ми показали радіоп'єсу лауреатки нашого першого конкурсу Наталі Коломієць «Хрематофобія». Шведське радіо навіть виявило бажання купити у нас цей твір. На цьогорічному фестивалі «Приз Європа» постановка радіоп'єси «Бабай» Сергія Щученка, лауреата нашого першого конкурсу, також мала добрі відгуки.

— Чим був цікавий третій конкурс?

— Ну хоча б тим, що фіналістів цього разу добирали не сторонні експерти, а люди зацікавлені, ті, хто сам ставить радіоп'єси, тобто працівники радіо. До фіналу експерти відібрали 30 радіоп'єс: 27 «дорослих» і 3 «дитячі». Три роки тому ми не уточнювали номінацій. А нині можемо вже говорити, зокрема, про такі номінації, як «радіосеріал» і «дитяча радіоп'єса». Такі твори є. І вони вийшли у фінал. Оргкомітет конкурсу запропонував ці п'єси на розгляд журі і я це підтримав. Редакція освітньо-виховних передач УР на чолі з головним редактором Ларисою Тарасовою погодилася ставити дитячі радіоп'єси, отже, ми відроджуємо й дитячу радіодраматургію. Яка з радіостанцій сьогодні може запропонувати такий продукт сучасній українській дитині? Жодна! А радіосеріал — жанр, якого ми практично не знали. А тепер на Українському радіо можуть йти спеціально написані для УР радіосеріали від вітчизняного автора. Серед п'єс-фіналістів маємо два серіали — один побутово-житейський, а другий — детективний.

— Хто переможці третього конкурсу?

— Знаково, що це не лише кияни, а й представники майже всіх регіонів України. Іван Кидрук з Рівного став володарем першої премії з радіоп'єсою «Політик і психіатр». Він працював у школі, у рівненській пресі. Пише гумор, фейлетони, памфлети. Автор збірок гумору та сатири. Марина Павленко виборола другу премію з радіоп'єсою «Стіл». Вона — професійна письменниця з Умані. Автор поетичних і прозових книжок, переможець кількох літературних конкурсів. Викладач кафедри української літератури Уманського державного педуніверситету. Її радіоп'єса — про голод 47-го року. Марина Павленко довела, що навіть на такі непрості теми можна писати оптимістично і щиро. З третьою премією цікава історія. Коли підраховували голоси, то з'ясувалося, що за дві радіоп'єси «Самотня жінка бажає познайомитися, або Ігри для риб» і «Тополинка» була однакова кількість голосів — по 23. Тобто треба третю премію розподілити між двома авторами. Але обидві радіоп'єси написала одна авторка — Надія Гуменюк з Луцька...

Традиційно маємо дев'ятьох дипломантів конкурсу. Про кожного з них можна розповідати багато. Зауважу лише, що серед дипломантів цього року маємо й радіодраматурга з-за кордону. Це відомий український письменник зі Словаччини Іван Яцканин. Тож із часом наш конкурс може перетворитися на міжнародний.

Розмову записала Світлана КОРОНЕНКО.

Виграли ноутбуки собі, школі і другу

Випускниця Шаринського навчально-виховного закладу Черкаської області Аліна Голік під час розіграшу в Івано-Франківську призів серед абітурієнтів, які зареєструвалися на цьогорічне пробне тестування, перемогла у номінації «Ноутбук — собі і рідній школі». А власниками двох інших ноутбуків у номінації «Ноутбук — собі і другу» стали Олексій Матюшенко та Христина Михайліченко з Києва. Беручи участь у розіграші, Олексій відправив одразу дві анкети — свою та подруги Христини. «Про пробне тестування та реєстрацію я дізнався від класного керівника, — розповів Олексій. — Коли зателефонували і повідомили про виграш, у мене був шок. Шоковані також мої однокласники, які тепер жалкують, що з них мало хто зареєструвався».

Як уже повідомляла наша газета, конкурс ініціювала Івано-Франківська облдержадміністрація і Галицька академія. Метою його було активізувати використання дітьми пізнавальних можливостей Інтернету. На цінні подарунки претендували учасники із шести областей України та міста Києва.

Нагородження переможців відбувалося в Івано-Франківську в кабінеті голови облдержадміністрації Миколи Палійчука. До речі, всім переможцям відшкодували витрати, пов'язані з їхнім перебуванням на Прикарпатті.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківська область.

На Черкащині — понад сто самодіяльних ансамблів, що пропагують народну пісню і танець, звичаї та обряди

Чому полководець став чоботарем?

Дисбаланс — головна ознака сучасного ринку праці

Масштабна акція, що проходила під оптимістичним гаслом «Обирай своє майбутнє» і була ініційована Хмельницьким обласним центром зайнятості за підтримки освітян краю, зуміла справити враження на її учасників. З одного боку, вже студенти професійних училищ, коледжів, державних та приватних університетів не просто презентували свої навчальні заклади, а й демонстрували, чого встигли навчитися в них. З другого — сотні школярів обласного центру змогли пройти співбесіди, тестування, ознайомитися з роботою профтермінaлів, щоб визначитися, яку дорогу обрати в житті. Але чи справді все це допоможе їм знайти роботу і сталі заробітки вже в недалекому майбутньому? Дати відповідь на це запитання непросто. Головним чином через те, що ринок праці зітканий із суцільних суперечностей, подолати які поки що не вдається.

Суперечність перша: власні здібності і загальні потреби

Молодим людям і справді було цікаво дізнаватися, до чого вони мають природні здібності, в яких галузях їхні таланти можуть проявитися найбільше. Спостерігаючи за тим, з яким непідробним захопленням вони давали відповіді на різні тестові запитання, чомусь пригадалась одна притча. Про те, як архангел водив по раю новоприбулого і знайомив з його мешканцями. «А ось це найвизначніший полководець усіх часів і народів, котрий міг виграти всі битви і всі війни», — представив він маленького непоказного чоловіка, що латав старі чоботи. «Чому ж він став чоботарем і досі цим займається?» — не зрозумів гість. «Та вся біда в тому, що він так і не дізнався про своє призначення в тому житті», — була відповідь.

Після таких слів кожен ще і ще раз замислиться, а чи справді робить те, що мав би робити? Чи принесла робота достаток, визнання, славу? Чи, може, варто було зробити в юності лише один інший крок, і все могло би бути зовсім не так?

До одвічних роздумів сучасне життя додає ще й свої доповнення: мало визначитись із власними талантами, треба зорієнтуватись, чи допоможуть вони знайти роботу. Обласний центр зайнятості опублікував цікавий барометр професій по Хмельниччині. Так от, серед спеціальностей, котрі виявились у цьому регіоні абсолютно нікому не потрібними, опинились балетмейстер і політолог, соціолог і музикознавець, мікробіолог і селекціонер. Не готові роботодавці платити гроші художникам, модельєрам-конструкторам, психологам, метеорологам. Натомість серед найактуальніших занять були муляр, продавець, столяр, слюсар, касир...

Не хочу нікого образити, але з таким переліком, про яку романтику професій може йтися? Про які розумові здібності, творчі таланти, коли ринок праці потребує просто фізичної сили та елементарних трудових навичок — усього того, що підпадає під стандарти низькокваліфікованої праці.

Чому я не стану програмістом

Ці невеличкі розповіді — одкровення двох сестер і брата з однієї родини. Усі троє з невеличким відривом закінчили одну з кращих міських шкіл. Усі — з відмінними результатами в навчанні. Усі — з чудовими здібностями до творчої і наукової роботи. Але...

Сашко — найстарший у родині. Скільки себе пам'ятає, весь час з комп'ютером. Тому після дев'ятого класу, навіть не роздумуючи, пішов у коледж опановувати комп'ютерні технології. Однак після закінчення швидко зрозумів, що цього замало для справді ґрунтовних знань. Пробувати сили в будь-якому серйозному університеті навіть не намагався. Родині фінансово не під силу вчити студента в іншому місті. На заочний факультет одного з місцевих університетів відправився швидше за дипломом, ніж за широким кругозором. Паралельно влаштувався працювати в комп'ютерну фірму. Але ремонти й налаштування програм у чужих комп'ютерах не принесли хороших заробітків найманому працівникові.

Улітку Сашко вирушив за студентською програмою на заробітки до США. Кар'єра, яку вдалось зробити за три місяці, виявилась просто карколомною: прибиральник, посудомийник, офіціант. Усе це надто далеко від омріяної спеціальності програміста. Але ж і заробітки не зрівняти. Замість восьмисот гривень за місяць удома — майже дві з половиною тисячі доларів за кордоном.

Після повернення Сашко вже не мріє про кар'єру українського програміста. Він думає тільки про те, як швидше отримати диплом і назбирати грошей для заокеанської поїздки. Якщо колись йому і вдасться реалізувати свої професійні плани, то, швидше за все, станеться це вже за океаном.

Суперечність друга: освітній ринок і затребуваність професій

Не таємниця, що будь-яка професія починається з освіти. Тому більшість профорієнтаційних заходів якраз і спрямована на те, щоб молода людина вибрала відповідний навчальний заклад. На їх дефіцит нині не поскаржишся. Студентом у наш час не стає хіба що найлінивіший. До того ж університети не поскупились на перелік наймодніших спеціальностей. Навіть журналістів, юристів, економістів з приставкою «міжнародник», котрих у старі радянські часи вистачало кілька десятків на всю величезну країну, тепер сотнями випускає не один провінційний вуз. Для менш амбітних і менш грошовитих, але здібних у навчанні — юридичні та економічні факультети. Для тих, кому важливий сам факт навчання і можливість отримати диплом, але не має особливого значення майбутнє працевлаштування, діють факультети психологів, соціологів, політологів...

Навчання у вищому навчальному закладі стає мало не всезагальним. Якщо п'ятнадцять років тому в області вищу освіту здобували близько 18 тисяч студентів, то десять років тому — вже 28 тисяч, а нині — понад 45 тисяч осіб. Зате в коледжах і технікумах картина зворотна. За той само час кількість молодих людей, які прагнуть здобути середню спеціальну освіту, зменшилась із тринадцяти тисяч до семи.

Прагнення суспільства бути високоосвіченим можна було б тільки вітати. Але якби ж то всі здобуті за університетською партою знання використовувались у роботі. Ринку праці вже давно не потрібна така кількість дипломованих спеціалістів. За даними центру зайнятості, минулоріч близько 43 відсотків безробітних становили саме молоді люди. Протягом одинадцяти місяців на обліку перебувало понад 33 тисячі безробітних цієї категорії. При цьому вищими навчальними закладами різних ступенів акредитації торік було випущено близько дванадцяти тисяч фахівців. Тож очевидно, що частина з них поповнила армію безробітних випускників минулих років. Що в цій ситуації вражає найбільше, то це те, що серед безробітних випускників шкіл, ПТУ і вищих навчальних закладів останні становили найбільшу частку.

Складається враження, що в суспільстві взагалі втрачено сенс здобуття вищої освіти. Кількість виданих дипломів давно не відповідає кількості справді добре підготовлених і готових до роботи фахівців. Просто парадоксально: за масового засилля новоспечених економістів, бухгалтерів, юристів знайти справжнього фахівця в цих галузях непросто. А про те, як реалізовувати муть у провінційних містечках, райцентрах і селах свої знання фахівці з міжнародних зв'язків, макроекономіки, теоретики політології чи щось на зразок того, взагалі уявити неможливо.

Можна було б у цій ситуації звинуватити університети, що пропонують своїм абітурієнтам спеціальності, за якими жодного реального професійного майбутнього. Але у чому винен продавець, якщо його товар, нехай і не дуже якісний та потрібний, купують? Хіба не справа покупця замислитись над тим, для чого він купує знання?

Чому я не стану економістом

Каті пощастило взяти участь у першому тестовому експерименті під час вступу до вузу. Пощастило, тому що за доволі високими результатами вона одночасно отримала запрошення на навчання одразу до кількох університетів. Були серед них і столичні. Але Катя розуміла: для її батьків, котрі заробляють на тимчасових будівельних роботах, це буде серйозне фінансове навантаження. Їй було незручно перед старшими братом і сестрою, котрі намагались вчитись без будь-якої допомоги. Тому Катя пішла на звичний для тисяч хмельниччан економічний факультет.

Дуже швидко вона зрозуміла, що майбутня професія далека від її мрій. До того ж вона й гадки не має, куди влаштовуватись на роботу.

Після активних пошуків в Інтернеті Катя знайшла студентську програму, яка надавала роботу в Німеччині. Нічого романтичного — няня для дітей. Однак німецька родина пообіцяла, що Катя, добре вивчивши мову, зможе навчатись у тамтешньому університеті. Та ще й роботодавці готові допомогти з оплатою.

Тепер Катя не хоче бути потенційним українським економістом. Вона вірить, що європейська освіта відкриє для неї шлях до роботи.

Суперечність третя: спеціальність і заробітки

Коли дедалі очевиднішим почало ставати те, що дипломи магістрів і бакалаврів — це далеко не гарантія постійної роботи і високих заробітків, з'явились перші спроби професійної переорієнтації суспільства. Мовляв, реальні гроші приносить те, що можна робити своїми руками. Тому шлях до благополуччя повинні були б відкрити двері професійних училищ. Та чи відкрили?

Хоч би що і хто там казав, як агітував, а, як свідчить статистика, в області майже із 160 тисяч молодих людей до вісімнадцяти років, які нині навчаються, понад дев'яносто відсотків планують отримати повну середню освіту. Очевидно, більша частина з них спробують вступити до вузів. І лише чотири з половиною відсотки від зганої цифри — це учні профтехосвітніх закладів. Тож хоч як тасуй колоду професійних кадрів, прошарок тих, хто заробляє своїми руками, хто повинен створити основу середнього класу і тих, хто врешті-решт творить загальнодержавний валовий продукт, видається до болю тонким.

Та навіть із тієї, не такої вже й великої, кількості випускників професійно-технічних навчальних закладів рік тому скористатись послугами служби зайнятості в пошуках роботи змушені були чотириста осіб, торік — вже вдвічі більше. І хоча стрілка згаданого вище професійного барометра зашкалює на дефіциті таких спеціальностей, як водій і електрик, муляр і маляр, столяр і слюсар, штукатур і швачка, черги на ці вакантні місця не збираються.

Чому? Та тут і запитувати не потрібно. Наприкінці минулого року середньомісячна номінальна зарплата в лісовому та сільському господарстві, торгівлі, промисловості, саме там, де і присутні оті всі робітничі спеціальності, становила від 1041 до 1774 гривень. Але навіть таку доволі скромну зарплатню реально отримувати вдавалось далеко не всім.

Чому я не стану мовознавцем

І в школі, і в родині Олю завжди вважали найздібнішою. З легкістю на «відмінно» вона закінчила школу, з легкістю вступила до університету. Щоправда, і їй обирати довелось не так з того, ким хотіла б стати, а зважаючи на те, що найменш обтяжливо для родини.

Нині Оля вчиться на «відмінно», опановує іноземні мови. Окрім тих, що передбачені програмою, вирішила самотужки вивчити ще кілька слов'янських. Її наполегливості й успіхам у навчанні багато хто міг би позаздрити. Але Оля з жахом думає про те, що за рік навчання закінчиться. Що далі?

Уже тепер вона цікавилась можливим працевлаштуванням, однак, окрім кількох пропозицій стосовно репетиторства та написання контрольних, нічого не знайшла. Дівчину жахає те, що її знання мов, добра теоретична підготовка нікому не потрібні. Однак, на відміну від брата і сестри, за кордон вона їхати не хоче. Поки що. Поки остаточно не впевниться, що перспективи стати українським мовознавцем у неї дуже невеликі.

Якщо звести все це разом, розумієш, що заклик до молоді обирати своє майбутнє звучить якось надто фантастично на тлі нинішніх життєвих реалій.

Яке майбутнє, коли торік близько восьмисот підприємств області подали списки на вивільнення майже дев'яти тисяч людей? Які плани, коли на одне вільне робоче місце в середньому по області претендували 52 незайняті особи, а в сільському господарстві — 172 (!). Які перспективи, коли за рік кількість фактично звільнених працівників зросла у два з половиною разу.

Ірина КОЗАК.

Хмельницький.

Фото автора.

Якби ж то всі здобуті за університетською партою знання використовувались у роботі

ТРИВОЖНИЙ ДЗВІНОК

Уроки від насильника

Батьки підозрюваного у педофілії вчителя стверджують: міліція «вибивала» свідчення у сина. Правоохоронці кажуть, що мають неспростовні докази провини затриманого. А освітяни розводять руками...

У Краматорську одинадцятирічна школярка наклала на себе руки начебто через сексуальне насильство. Підозра впала на вчителя-репетитора, з яким дівчинка займалася англійською. Масла у вогонь підлив той факт, що в Інтернет потрапив відеозапис допиту підозрюваного, а місцева преса оприлюднила імена учасників трагедії.

Начальник ГУМВС України в Донецькій області Микола Куп'янський повідомив, що причетність підозрюваного до зґвалтування доведена. «Ніхто до вчителя фізичного насильства не застосовував», — спростував звинувачення керівник обласної міліції. Він також зазначив, що триває розслідування за фактом розголошення таємниці слідства і запевнив, що винних буде покарано.

...П'ятикласницю знайшли вдома повішену на чоловічій краватці, прицепленій до отвору дверей. Про Катю в першій українській гімназії Краматорська відгукуються як про здібну дитину. У вільний від уроків час танцювала у вокально-хореографічному ансамблі, готувалася до новорічного концерту. У школі кажуть, що незадовго до загибелі дівчинки помітили деякі зміни в її настрої. Уроки англійської проходили в будинку родичів 25-річного Михайла. Дверей до кімнати, де займалася школярка із репетитором, не було — лише арка. Тобто господарі могли чути і бачити все, що відбувалося. Невже нічого не насторожило?

За словами Миколи Куп'янського, підозрюваного у зґвалтуванні затримали невдовзі після трагедії. Але на той момент доказів у міліції не було, і слідчий відпустив Михайла. «Після проведення експертиз, які засвідчили причетність до злочину, він був заарештований», — додав начальник міліції. Учитель начебто зізнався не тільки в зґвалтуванні школярки, а й в убивстві хлопчика в 2007 році. Співробітники міліції вважають, що саме підозрюваний довів дівчинку до самогубства.

Рідні Михайла, який викладає англійську в одній із шкіл, не вірять у провину сина і дуже бурхливо зреагували на заяви погононосців. «Це брехня, — сказав «Голосу України» батько звинуваченого. — Жодних доказів немає. Коли сина забрали, йому сказали: якщо не зізнаєшся, ми на тебе і вбивство «повісимо». Так і сталося».

Мій співрозмовник запевнив, що готовий передати документи, які начебто свідчать про побиття сина... Пізніше батько пояснив, що папери у адвоката.

«Михайло працює в школі четвертий рік, дуже толерантний, рівний із дітьми, уважний як педагог, любить і знає свій предмет, — розповіла директор. — Учні його любили, він був справедливим стосовно них».

Мати Каті — вчитель, мати Михайла — теж педагог. Обиди в освіті не один рік.

Ліна КУЩ.

Донецька область.

Тут не скиглять від перезавантаження

СВІТЛИМ РЯДКОМ

Козівська загальноосвітня школа № 2 знає лише два директори. З дня заснування (1959 р.) і до 1988-го її очолював Андрій Кіндратович Мельник, а нині — Богдан Йосипович Шиліга (на знімку).

Таке довголіття на керівній посаді, по-перше, рідкісне, по-друге, на думку багатьох чинуш, небажане. Можливо, десь «нові мітли» кожні 3—5 років і виправдані. Але Андрій Мельник і Богдан Шиліга довели: директори вони від Бога! Ще ті, радянські, достойні учні Антона Макаренка і Василя Сухомлинського. Від обох різних за педагогічними ідеологіями Учителів запозичили всього потроху. Тому в ЗОШ-2 десятиліття панує і дух колективізму, і гуманізм, і творча непосидючість.

Кажуть, Андрій Кіндратович був на диво дисциплінованою людиною, чого вимагав і від колег. І приклад показував у ставленні до роботи, яку любив, здавалось, понад усе.

Його вірний послідовник Богдан Шиліга з однодумцями сформували педагогічні принципи, за якими успішно працюють: люби дітей, захисти їх любов'ю і правдою; не нашкодь; шукай у дітях хороше; навчи їх думати і любити, але виховуй без примусу; жодного дня без новизни тощо.

Я свідомо не наводитиму думки педагогів, керівництва області, району й селища про ЗОШ-2 та її керівника. За них говорять досягнення, яким позаздрять, впевнений, директори більшості закладів столиці. І варто лише їх назвати...

Школярі беруть участь у дев'яти державних конкурсах і акціях, навчаються в МАН. За останні п'ять років вони завоювали 186 призових місць на районних, 35 — на обласних, 6 — на всеукраїнських олімпіадах. Шкільні команди з чотирьох видів спорту — одні з кращих на Тернопільщині.

Путівки в життя за 50 років у ЗОШ отримали 3384 випускники, 93 з них закінчили її із золотими, 41 — срібними медалями.

Закладу в глибинці довірили дослідно-експериментальну роботу за програмою «Школа майбутнього». Вона десять років працює за модульно-розвивальною формою навчання, співпрацює з Інститутом обдарованої дитини АПН, впроваджуючи в навчально-виховний процес програму «Універсал».

На слуху в київських установах не лише Козівська школа, а й директор, його колеги — учасники і переможці конкурсів «Учитель року», «Панорама творчих уроків» та інших. Наталія Гурська, Леся Хань, Ольга Дроняк, Світлана Голяс, Леся Волкова, Лілія Давосир, Надія Атаманчук — цих учителів знають і за межами регіону. А ще Марію Шостак та Надію Филиму, які завоювали право рекомендувати своїх вихованців у Національний педуніверситет імені Драгоманова. За довірою.

Ці авторитетні фахівці, як, врешті, й їхні колеги із ЗОШ № 2 сповідують принцип: «Учитель навчає інших доти, поки сам учиться». Так повелося тут з 1959-го.

Та не навчанням єдиним живе дружній колектив. Літературні читання, ігри «Найрозумніший», «Слаба ланка», «Що? Де? Коли?», презентації творчих робіт, КВК, лицарські турніри, мюзикли — немає, по суті, важливих подій, свята чи дати, які залишилися б поза увагою вчителів і дітей. І вони не скиглять від перезавантаження, їх не треба за вуха тягти на позакласний захід (вечір пам'яті, радіолінійку, спектакль, День здоров'я, посвяту в соколята, вечорниці, на Шевченківські дні чи День учнівського самоврядування).

Про всі активи школи можна розповідати годинами та, звичайно, краще побачити. Побачити і полюбити школу № 2, її працівників, дітей...

...Ішла генеральна репетиція святкового концерту, присвяченого 50-річчю школи. Коли на екрані висвітився портрет заслуженого вчителя, одного із 100 кращих керівників навчальних закладів України Богдана Шиліги, який тоді був на уроці, зал дружно зааплодував...

НАША ДОВІДКА

У Козівській дванадцятирічці 43 педагоги навчають і виховують 335 учнів (стільки було і в 1959-му). Тут діють шкільний парламент, 11 клубів і гуртків, 11 факультативів.

Кредо колективу: «Щасливі очі дітей — найвища оцінка роботи школи».

Девіз учнів: «Самі вирішили — самі зробили — самі відповідаємо».

Іван ІЛЛЯШ.

Тернопільська область.

Фото надано школою.

На добраніч, думки!

ХТО ОБРАЖАЄ ПЕДАГОГА

Глупа ніч. Треба спати, але не спиться. Голова повна думок про пережитий день... Уранці в школі зустріла заступника директора, винувато опустила очі. Вина моя була величезна: провела цікавий інтерактивний виховний захід, а оформити на папері бракує часу. Настрій зіпсувався. Внутрішній голос цілий день нагадував: «Не забудь написати звіт».

Біля кабінету юрбились діти — моя радість! Комусь щось порадила, від іншого почула «сенсацію»: «А ви знаєте?..». Хтось ніяково тупцював і таки зважився зізнатись про невивчений урок.

Пролунав дзвоник. І тут знову заявило про себе внутрішнє «я»: «Забула в журнал оперативного контролю записати: «У кабінеті ТБ дотримується». Кому пишу? Собі. Для чого? Так треба! Кому треба? Правила ведення документації по ТБ вимагають. Чим більше думаєш про бюрократичне безглуздя, тим сумніше.

Урок закінчився. Сьогодні ювілей у одного з керівників школи, чекають гостей з району. Скоротили всі заняття. Ні, навчальний процес — то святе, борони, Боже, вчителю зменшити тривалість уроку бодай на п'ять хвилин. НП! Але це якщо п'ять хвилин і самочинно, а коли сім уроків по п'ять чи десять хвилин і за розпорядженням адміністрації...

На перерві, як завжди, діти потребували уваги. Щось хтось передавав, комусь треба було до мапи. Отримала зауваження: «Чому не чергую в коридорі 3-го поверху?». Справді винна. Це у заморських школах є вихователі, що наглядають за дітьми на перерві. У нас учителю офіційно зарплату нараховують начебто за години, а насправді він зайнятий і на перерві. І вдома.

Більшість вчителів обожнюють свою роботу і ладні працювати за «спасибі». Та що це: колега в учительській ховає сльози на очах.

— Що сталося?

— Адміністрація була на уроці без попередження. Я розхвилювалась, діти, напевно, це відчули, мовчали, як риби. Урок визнали малоефективним, а я ж атестуюсь...

Жінка плакала, а мені було образливо. За неї, за інших таких же безправних менторів.

Це тільки здається, що ми захищені. Спробуй відстояти себе чи когось, спробуй про права свої згадати! Залишать 18 годин, а то й тих не дадуть, та ще поставлять розклад: 1, 3 та 7 урок. А тому, хто на педраді співає дифірамби адміністрації, дадуть 25, ще й методичний день, або «покарають» 19 годинами і двома методичними днями.

Мою колегу люблять діти, шанують батьки, та коли до неї приходять неждані гості — губиться, хвилюється. Невже так важко попередити про ревізію? Ця рідкісна людяність зберегла б стільки вчительського здоров'я!

Порадила їй: «Не чекайте наступних контролерів — завітайте самі до адміністрації на урок. Повчитесь, як проводити його ефективно».

Чим примітивніший педагог, помітила, тим пихатіший, а вже якщо доручили такому адміністрування... Замордує і талант, і інновації...

На початку педагогічної дороги доля звела мене і з чудовими методистами. Минуло двадцять літ, а хочеться низько вклонитися Старовойтовій Асі Андріївні, Дидиковій Тамарі Петрівні, Мар'єнко Ніні Федорівні.

Ася Андріївна була завідувачкою методичного кабінету райво. Прийшла до мене на урок, коли працювала я перший рік. Згодом схвально відгукнулась про мене, хоча я знала свої недоліки.

Вона сказала слова, які пам'ятаю досі: «Критика майже ніколи не додає снаги, похвала завжди додає сили. Я бачу, з вас буде гарний вчитель». У тому, що маю звання «Відмінник освіти України», «вчитель-методист», вищу кваліфікаційну категорію — все-таки заслуга не моя, а їхня, справжніх методистів!

У завуча Ніни Мар'єнко я постійно вчилась. Бувала згодом на уроках у престижних гімназіях, але таких уроків математики, як у цієї скромної сільської вчительки, не пам'ятаю. Вона була далекоглядним мудрим керівником, започаткувала класи з різними мовами навчання.

Гарними вчителями не народжуються, ними стають. Таких, на щастя, чимало.

Працівник відділу проблем освіти АРК Алмазнікова Катерина Вадимівна, завуч Сімферопольської школи № 10 Маслова Тетяна Іванівна, методист Пікова Світлана Костянтинівна, завуч Кондратіївської школи Джанкойського району Дульцева Ніна Іванівна, завуч Розкошненської школи П'ятниковська Валентина Вікторівна... В пам'яті багато тих, хто не був жупелом, хто зміг стати Вчителем учителів.

Сьогодні — ти начальник, а завтра можеш стати підлеглим. Про це б пам'ятати черствим чинушам від освіти, безталанним педагогам, що полюбляють сухе адміністрування. Чи не від них учителі плачуть?

Ніч... Хочеться почитати новий методичний журнал, та й Яворницький недочитаний. А ще треба звірити деякі історичні факти у Грушевського та Субтельного, бодай перегорнути психологічний бестселер Алана та Барбари Піз...

Ні, не почитаю, не звірю. Завтра адміністрації треба здати на перевірку оновлену теку по самоосвіті. «Кому потрібна ця тека?» — остання думка, з якою заснула...

Олена КИЯНИЦЯ.

Крим.

Найчастіше для молоді немає роботи

ДУМКИ ВГОЛОС

Під час передвиборної кампанії на пост Президента України ми в основному бачили тих самих кандидатів, що й 2004 року, з вуст яких звучали точно такі обіцянки. Мимоволі постає запитання, а що ви зробили за минулий період, адже «кермо» країни вже було у ваших руках?!

Як бачать і відчувають прості люди, так це: розвалили державу, продали заводи, землі, сільське господарство, довели до злиднів свій народ, ініціювали ілюзію робочих місць для молоді, збільшили кількість чиновників. Але, раз ще не йдете з влади, напевно, і це не межа...

Прийняли закон України, де пенсійний вік для жінок — 55 років, чоловіків — 60, це добре, але на практиці... Той закон поширюється, більше того, діє й бездоганно дотримується для «маленьких українців», а для себе улюблених і своїх підопічних можна й продовжити термін перебування на службі, тут діють інші вікові стандарти.

Скільки молодих людей, що здобули освіту, мають професійний стаж, нині без роботи, стоять на обліку в центрі зайнятості, одержують 700—800 гривень. А наші політики розповідають казки про захист молодих родин і підняття соціальних стандартів, мовляв, ми додали 10 гривень! Але мовчать, що ціни підвищили удві-чі-тричі. Чи не молодь перша постраждала через «недалеку» економічну модель країни, яку так афішують наші лідери?

Можна тільки здогадуватися, скільки пенсіонерів продовжує «служити» державі в секретаріаті Президента, Кабінеті Міністрів, Верховній Раді, обласних, міських, районних радах і відомствах. Уже маючи пенсію, що часом сягає десятків тисяч гривень, вони ще одержують і пристойну заробітну плату, щорічну матеріальну допомогу на оздоровлення й соціальні потреби. Службовий транспорт наші лідери часто перетворюють на особистий — і все за рахунок державного бюджету. А для молоді немає роботи, як бачимо, і про це пишуть власні кореспонденти газети, наприклад, Ірина Козак у матеріалі «Ризикуючи життям, люди змушені заробляти на хліб насущний» («Голос України» №128 від 14.07.2009 року) або Віктор Скрипник — «У Вінниці в чергу на тимчасову роботу записувалися о третій годині ночі» («Голос України» №145 від 06.08.2009 року).

Якось був в одному з райцентрів Донецької області, так і там промисловість не працює, молодь не може повернути узяті кредити і змушена з малими дітьми поневірятися по світу, зате пенсіонери — начальники міськадміністрацій «працюють». Така картина в Луганській області, Автономній Республіці Крим та інших регіонах України.

Шановні добродії, керівники держави, задумайтеся! Невлаштована молодь їде до країн СНД і Європи, генофонд України старіє...

Андрій ЯСТРЕМСЬКИЙ.

Великоберезнянський район Закарпатської області.

ФОТОЕМОЦІЇ

— А все-таки, пані та панове, життя — чудове!
Фото Андрія КОЦЮБИНСЬКОГО.

Павлоград
Дніпропетровської області.

НАБОЛІЛО

Чи повернуть тепер наші заощадження?

Уже багато років передплачую «Голос України». Газета мені дуже подобається, тому що допомагає всім, хто до неї звертається. Справедлива. На сторінках улюбленого видання висловлю і я все, що наболіло.

Живу одна, дітей немає. 15 березня 2010 року мені виповниться 86 років. Життя в мене було нелегке: під час Великої Вітчизняної війни боролася з ворогами, потім відбудовувала зруйноване, пройшла через два голодомори. І тепер у незалежній Україні одержую таку пенсію, що не знаю, куди її «пристроїти». Багато грошей іде на ліки (часто хворію), вугілля й дрова. На харчі залишається зовсім небагато, а в магазинах все дорого, і здається, що ціни зростають не щодня, а щогодини.

Усе своє життя я, як могла, заощаджувала й відкладала гроші на ощадкнижку — збирала на «чорний день». Тепер ось не можу скористатися своїми кревними. Перед кожними виборами кандидати в Президенти нам гарно обіцяють повернути заощадження, але, коли приходять до влади, їхні обіцянки лопаються, як мильні бульки. Подивимося, що буде цього разу...

Віра КРИВОКОНЬ.

Багерове Ленінського району
АР Крим.

ПРОБЛЕМА В КОНВЕРТІ

Хай не економлять на передплатникові

Я давно передплачую «Голос України» і доклав уже чимало зусиль, щоб вчасно його отримувати. Але на всі мої звернення від поштарів надходять «вагомі аргументи»: мовляв, ситуація залежить не від нас. А саме через цю ситуацію, впевнений, люди передплачують так мало періодичних видань. Порадив якось своїм знайомим «Голос України» — цікава, корисна, щоденна газета! А вони питають: «Невже регулярно доставляють?». Отут я й замовк.

У липні минулого року Дніпропетровська дирекція «Укрпошти» на мій лист надіслала роз'яснення, що з Києва «Голос України» везуть автомобільним транспортом, до Дніпропетровська його доставляють у день виходу о 9-й ранку. Отже, жителі обласного центру отримують газету того ж дня. В інші населені пункти її відправляють з поштою. До Верхньодніпровська, наприклад, машина йде о пів на четверту ранку, і прибуває на місце о 5.20. Тепер же її треба ще довезти до мого села. Машина з Верхньодніпровська на Правобережне відправляється о 8.10 і прибуває після 9-ї, тобто на другий день виходу газети. Але це не означає, що я тут-таки отримаю видання. Бо наше поштове відділення вихідне в неділю, понеділок і середу. Отже, суботній номер мені принесуть у вівторок, а за вівторок — у четвер. І це ще, скажу вам, добре. Бо усім селом відвоювали листоношу, яку хотіли скоротити через незадовільний фінансовий стан ЦПЗ №4. А якби ми цього не зробили, то ще довше чекали б не тільки газет, а й пенсій. Адже працівники пошти, щоб оплатити витрати на роботу поштових відділень, змушені ще й торгівлею займатися.

Усі ці проблеми ми вже обговорювали на зборах разом — мешканці села і поштарі. Зважили на проблеми пошти, а пошта — на наше клопотання, і листоношу не скоротили. Я б не писав цього листа, якби знову не пішли чутки, що поштарку таки скоротять...

На 2010 рік я передплатив дві газети — «Голос України» і «Урядовий кур'єр». Хочу бути, як то кажуть, у курсі. Крім того, газети допомагають мені відстоювати права, бо друкують закони та роз'яснення до них. От і хвилююсь, як мені їхноситимуть: раз у два-три дні чи пачками «на розпал». Ви там, у Києві, ближче до керівництва «Укрпошти»: вимагайте з них, щоб думали, як поліпшити обслуговування, особливо на селі, а не навпаки — як зекономити на передплатниках.

Михайло НЕСУЩИЙ.

Правобережне
Верхньодніпровського району
Дніпропетровської області.

ІЗ ЖИТТЄВОГО ДОСВІДУ

Як знайти радість і багатство

Я вже на заслуженому відпочинку, проте мене хвилює майбутнє моєї країни і людей. Зі свого досвіду знаю, що влада не може бути доброю для всіх, адже працюють там звичайні люди. Хіба вони — чарівники, що можуть забезпечити усім гідне життя?

Як на мене, то кожна людина сама повинна вибудовувати своє майбутнє, а не сподіватися, що хтось їй у кошику принесе добробут. Ніхто не зробить людину щасливою, крім неї самої! Адже щастя не в тому, чим ми володіємо, а як ми до цього ставимося. Можна мати купу грошей і почуватися нещасним, а можна знаходити радість і багатство у тому, що оточує. Цікавим життя може зробити для себе лишень сама людина!

Мені особисто вже страшенно набили оскому розмови про соціальні стандарти. Я отримую пенсію 701 гривню, і мені вистачає! Бо живу в селі, маю город, з якого харчуюся. Та й діти мої не лінуються — працюють і забезпечують себе.

Якщо наші «благодійники», які, мов солов'ї, співають про збільшення соціальних стандартів, справді хочуть їх підвищити, то нехай стриножать ціни та обмежать максимальні пенсії хоча б до 5 тисяч гривень. Бо дитині зрозуміло, що великі пенсії одних це зниження життєвого рівня інших.

Звертаюся до тих, кому все мало, хто хапає побільше землі, будує на ній велетенські палаци, наповнює гаражі дорогими іномарками: «Люди, коли ви наїстеся?». Зрозумійте просту істину, що, накопичуючи для своїх онуків і правнуків, ви знищете їх як особистість. Люди повинні вчитися самі заробляти на себе, а ті, хто не знає ціну копійки, деградують.

О. ВАСИЛЕНКО.

Корнин
Попільнянського району
Житомирської області.

ТВОРЧІСТЬ ЧИТАЧІВ

З Днем народження, газето!

Дійсно, голос ти Вкраїни,
Підходиш кожній ти
людині.
Тут політика і право,
Історія, поради, слава.
Закони, дати і реклама.
Спасибі за телепрограму.
Спорт, освіта і новини,
Проблеми, люди, медицина.
Та ще багато рубрик є.
Кожен знайде там своє.
В народі ти — авторитет.
Правда — твій пріоритет.
Я не просто так кажу.
Давно з тобою я дружу.
Скільки років під рукою!
Горджусь і радуюсь тобою.
Ти — порадник мій і друг.
Український маєш дух.
Відкриваєш мені світ
Майже дев'ятнадцять літ.
Сторінки твої читала
І тобі навіть писала.
В газеті кожен журналіст
Має талант, до пера хист.
Кожен день тебе я жду,
І у радість, і в біду.
Читаю друзям, дітям
в школі.
(Матеріалу там доволі).
Ти виховуєш, навчаєш,
Цікаве всім повідомляєш.
Уболіваєш за Вкраїну,
За долю кожної людини.
Ти даєш надію, віру.
Знаєш ти в усьому міру.
Журналісти і редактор —
Всі твердий мають характер.
Писати правду про життя
— Такий закон у ЗМІ, буття.
Багато можна говорити.
Є за що тебе хвалити.
Кажу: спасибі, що ти є.
Підтримуєш життя моє.
До тебе звикла. Жду,
надіюсь.
Ти серце й душу мою грієш.

Ніна ТАРАН.

Сиваське
Новотроїцького району
Херсонської області.

РЕЗОНАНС

А держава — це всі ми

«Голос України» для мене — джерело законодавчих актів, інформації про життя в країні та всьому світі. Розмаїття думок, висловлених авторами публікацій, допомагає знайти істину в заплутаних питаннях та проблемах. Завжди уважно читаю матеріали власкора в Донецькій області Ліни Кущ, оглядача Валентини Писанської та інших журналістів.

Особлива вам подяка за лист Григорія Бевза «Не гоже дітям ганьбити матір» («Голос України» від 20.11.2009 року). Треба частіше друкувати подібні матеріали, щоб деякі «лицарі» — представники еліти — не вважали тільки себе свідомими українцями і не називали своїх співвітчизників «безродною біомасою».

Будь ласка, зупиняйте (правте!) тих, хто в усіх гріхах звинувачує державу. Адже держава — це всі ми. У певних прорахунках, недоліках, зловживаннях винні конкретні люди. Тож їх і треба називати, незважаючи на посади і чини.

Віктор СКРИПНИК,
ветеран праці.

Слов'янськ
Донецької області.

Листи читала Оксана КАЛУГІНА

Екс–наставник збірної України з футболу Олег Блохін готовий знову очолити національну команду. Про це він заявив в інтерв'ю одній із російських газет. На запитання журналіста, чи готовий він прийняти українську збірну, Блохін твердо відповів: «Так». При цьому додавши, що з пропозиціями до нього поки що ніхто не звертався.

Турнірна хроніка

Хокей. Відкритий чемпіонат Білорусі. Екстраліга. 20 січня. «Вітебськ» — «Сокіл» (Київ). 4:5 (1:3, 2:1, 1:1). «Хімволокно» (Могилів) — «Металург» (Жлобин). 3:0. «Німан» (Гродно) — «Динамо-Юніорс» (Рига). 5:1. «Брест» — «Металургс» (Лієпая). 2:3. «Хімік-СКА» (Новополоцьк) — 4:0. «Юність» (Мінськ) — «Шинник» (Бобруйськ). 4:0.

«Юність» — 103 очка, «Сокіл» — 90, «Гомель» — 89, «Шахтар» — 85, «Хімволокно», «Керамін», «Німан» — по 68, «Металург» — 58, «Вітебськ» — 57, «Металургс» — 44, «Динамо-Юніорс» — 38, «Брест» — 31, «Шинник» — 30, «Хімік-СКА» — 26.

Баскетбол. Чемпіонат країни. Суперліга. 20 січня. «Азовмаш» (Маріуполь) — «Будівельник» (Київ). 73:78 (21:21, 19:24, 17:14, 16:19). «Одеса» — «Політехніка-Галичина» (Львів) — 91:89 (17:30, 27:14, 28:23, 19:22). «Миколаїв» — «ДніпроАзот» (Дніпродзержинськ). 95:80 (22:18, 29:13, 30:17, 14:32). «Кривбасбаскет» (Кривий Ріг) — «Грифони» (Сімферополь). 90:66 (27:15, 17:14, 20625, 26:12). «Дніпро» (Дніпропетровськ) — «Київ» — 67:70 (16:8, 23:23, 14:19, 14:20). «Хімік» (Южний) — «Говерла» (Івано-Франківськ). 84:97 (18:30, 25:31, 19:16, 22:20). «Донецьк» — «Пульсар» (Рівне). 89:97 (26:31, 16:19, 21:20, 24:25, 26:27).

«Будівельник» — 12 перемог, «Феро-ЗНТУ» (Запоріжжя) — 11, «Київ», «Кривбасбаскет», «Донецьк» — по 9, «Одеса» — 8, «Хімік» — 7, «Азовмаш», «Галичина», «Дніпро» — по 6, «Говерла» — 5, «Миколаїв» — 3, «ДніпроАзот», «Пульсар» — по 2, «Грифони» — 0.

Біатлон. Кубок націй. Жінки. Станом на 20 січня. 1. Росія — 4597; 2. Німеччина — 4527; 3. Швеція — 4177; 4. Франція — 4162; **5. Україна — 3721**; 6. Китай — 3446; 7—8. Словенія — 3364; 7—8. Білорусь — 3364; 9. Норвегія — 3261; 10. Польща — 3135.

Антхольц (Італія). Кубок світу. 6-й етап. Жінки. Індивідуальні перегони. 1. Магдалена Нойнер (Німеччина) — 43:14.4 (0+1+1+1); 2. Каті Вільгельм (Німеччина) — +5.5 (0+0+1+0); 3. Андреа Генкель (Німеччина) — +27.4 (0+0+0+2) ... **10. Оксана Хвостенко (Україна) — +1:22.7 (0+0+0+1); 12. Олена Підгрушна (Україна) — 1:32.4 (0+0+0+1)**

Бокс. Екс-чемпіон світу у надважкій вазі за версією WBC Семюель Пітер (33-3-0, 26 КО) проведе бій проти Негі Агілери (15-2-0, 10 КО). Як повідомляє BoxRec, бій нігерійця та 23-річного домініканця відбудеться 12 березня у Далласі (штат Техас, США).

Згаданий бій отримає статус поєдинку за другий рядок рейтингу версії IBF, чемпіоном в якій є Володимир Кличко (53-3-0, 47 КО), що дасть шанс переможцю двобою зустрітися з українцем після першого обов'язкового захисту.

Сторінку підготувала Світлана ГРУШКО.

Підготовка набирає обертів

Футбол. Українські клуби в ці дні проводять тренувальні збори в різних країнах, готуючись до другої половини сезону. Зрозуміло, проводять і контрольні поєдинки.

Белек (Туреччина). **«Дніпро» (Дніпропетровськ) — «Динамо» (Москва). 1:1. Голи:** Коноплянка, 12, Дмитро Комбаров, 86.

«Дніпро»: Боровик, Денисов, Русол, Голек, Мандзюк, Ротань (Чеберячко, 51), Назаренко (Канкава, 82), Коноплянка (Феррейра, 46), Кравченко, Калиниченко, Гоменюк (Селезньов, 46).

«Динамо»: Габулов (Шунін, 46), Ковальчик, Колодін, Фернандес (Дмитро Комбаров, 46), Гранат, Епуряну (Свєжов, 64), Вілкшир (Димидко, 46), Самедов, Чеснаускіс, Кокорін (Ропотан, 46), Смолов.

У першій половині зустрічі дніпряни володіли територіальною перевагою, а москвичі відповідали контратаками. На 11-й хвилині після перехоплення Назаренка «Дніпро» провів відмінну швидку атаку, у завершенні якої сам на сам із Габуловим вийшла Коноплянка. Євген технічно переграв голкіпера «Динамо».

Після перерви суперники немов помінялися ролями. Територією володіло «Динамо», а дніпропетровці гостро контратакували. Росіяни мали кілька нагод відзначитися, але забили зі штрафного — Дмитро Комбаров технично перекинув м'яча через «стінку», влучивши у ближній кут. На жаль, серйозної травми зазнав Руслан Ротань. У нього перелом ліктьового суглоба.

***

Дубаї (ОАЕ). Поле спорткомплексу «Альфамбра». **«Металіст» (Харків) — «Буньодкор» (Узбекистан). 0:1.**

«Металіст»: перший тайм — Бажан, Обрадович, Папа Гуйє, Березовчук, Бордіян, Шелаєв, Слюсар, Олійник, Едмар, Рикун, Антонов; другий тайм — Бажан, Обрадович, Березовчук, Пшеничних, Будник, Єременко, Валяєв, Олійник, Буркгардт, Барилко, Курилов.

Учора харків'яни повернулися в Україну, звідки після двох днів відпочинку вирушать до Ізраїлю на другий навчально-тренувальний збір, повідомляє прес-служба клубу.

***

Анталья (Туреччина). **«Шахтар» (Україна, Донецьк) — «Рекреативо» (Ангола, Ліболо). 4:0. Голи:** Срна, 24 (п), Іщенко, 37, Коста, 42, Фомін, 56.

Срна був активним у матчі з ангольцями.

«Шахтар»: перший тайм — П'ятов, Іщенко, Чижов, Кобін, Гай, Коста, Вілліан, Дуляй, Срна, Гладкий, Віценець; другий тайм — Вірт, Гюбшман, Ракицький, Левандовський, Полянський, Кравченко, Шевчук, Агахова, Жадсон, Адріано, Фомін.

Найкращим гравцем матчу у складі «Шахтаря» проти «Рекреативо» названо новачка донецької команди Дугласа Косту, котрий забив третього м'яча у ворота ангольців. Цей півоборонець з бразильського «Греміо» перейшов у донецький клуб на Різдво. 19-річний хавбек уклав з донечанами п'ятирічний контракт.

Гірняцький клуб не припиняє шукати юних зірочок. От і 17-річний вихованець Академії імені Конопльова Роман Ємельянов уже працює з «Шахтарем». Про це представникам ЗМІ повідомив генеральний директор донецького клубу Сергій Палкін.

— Ємельянов перебуває в Туреччині на зборі з молодіжним складом «Шахтаря», і було б нерозумно заперечувати наш інтерес до нього. Документальне оформлення угоди ще не відбулося — ведуться переговори про трансфер гравця з «Тольятті» в нашу команду, тому говорити про суму відступного поки що передчасно.

Оборонець донецького «Шахтаря» Олександр Кучер на цьому зборі працює за індивідуальною програмою. Окрім нього, після ушкоджень ще не відновилися бразильці Фернандіньо та Ілсіньо, які також проводять заняття під керівництвом тренера з фізпідготовки Массімо Уголіні, **повідомляє прес-служба донецького клубу**.

Тренування динамівців.

***

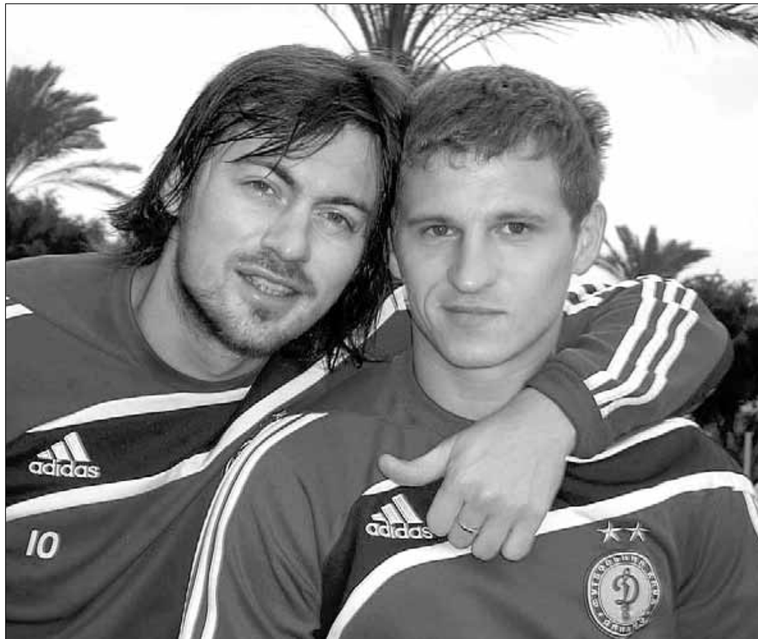

Чемпіон країни — київське «Динамо», як відомо, перебуває в Ізраїлі, де в Кейсарії має чудові умови для роботи. Хоча трохи дощить. Поки що динамівці контрольних зустрічей не проводили. Але двосторонки грають. От і позавчора відбувся такий поєдинок, котрий тривав 20 хвилин: «зелені» — «червоні». 2:2. Голи: Мілевський, Гусєв — Зозуля (два). Приємна новина: оборонець київського «Динамо» і збірної України Євген Хачериді повністю відновився після перелому пальця ноги. Про це заявив сам футболіст. «Часом біль виникає, але тренуванням він не перешкоджає».

Зійшли з дистанції

Москва. Кубок Співдружності. Чвертьфінали. 20 січня. «Бунедкор» (Узбекистан) — МТТУ (Туркменістан). 1:1 (пенальті — 2:4). «Актобе» (Казахстан) — «Дніпро» (Білорусь). 3:1. «Динамо» (Україна, Київ) — «Екранас» (Литва). 0:1. Гол: Рімкус, 90+1. «Рубін» (Росія) — ХІК (Фінляндія) 2:1.

Фото з сайтів ФК «Динамо» і ФК «Шахтар».

Відомі дружбани — Мілевський з Алієвим.

Пам'ять живе

У місті Коломиї на будинку, де проживав відомий український боксер, заслужений майстер спорту, бронзовий призер літніх Олімпійських ігор в Сіднеї, депутат міської ради Андрій Федчук, встановлено меморіальну дошку.

Нагадаємо, що спортовець трагічно загинув в автомобільній катастрофі поблизу рідної Коломиї у листопаді минулого року. З ініціативою увічнити його пам'ять виступили друзі, спортсмени, сусіди.

На відкритті меморіальної дошки свою шану покійному засвідчили представники міської влади, члени збірної України з боксу, громадськість Коломиї. У січні цього року Андрію Федчуку виповнилося б 30 років.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківська область.

Українські клуби в ці дні проводять тренувальні збори в різних країнах, готуючись до другої половини сезону

ОГОЛОШЕННЯ

Ï ÀÐÀÄ Ï ÎÐÀÄ

¹ 10 (4760) Ï'ßÒÍÈÖß, 22 Ñ²×ÍßÍ 2010

Ñüîãîäí³ â ï³âäåííèõ îáëàñòÿõ — íåâåëèêèé ìîêðèé ñí³ã, â ³íøèõ ðåã³îíàõ áåç ³ñòîòíèõ îïàä³â. Óâ³ìêíåíî ç ï³çí³ìè îñòàííüîãî òèæíÿ — ìîðîç. Â ï³âäåííèõ îáëàñòÿõ ³ Ïðèêàðïàòò³ ïðîÿâè â³òðó -25°, äåí³ ì³æ 14—20°. Ó ï³âäåííèõ îáëàñòÿõ ³ Ïðèêàðïàòò³ ïðîÿâè ïîãîäè ó àá ì'ÿêøî ïîãîäè -8° äî -15°, ó Êðèìó é Çàêàðïàòò³ â³ä 0° äî -6° ìîðîçó (íà Ï³âäåíí³ ìîðîç ó Êðèìó â³ä -2° äî +2°). Ó Êè¿ºâ³ äî -17° äî -19°, âäåíü -15°. Íà äîðîãàõ îæåëåäèöÿ. Â³òåð ï³âí³÷íî-ñõ³äíèé, 7—12 ì/ñ.

ÖÜÎÃÎ ÄÍß, 22 Ñ²×ÍßÍ

1905. Êðèâàâà íåä³ëÿ â Ïåòåðáóðç³. Ïî÷àòîê ïåðøî¿ ðîñ³éñüêî¿ ðåâîëþö³¿. **1918.** Óõâàëåíî ÷åòâåðòîãî óí³âåðñàëó Öåíòðàëüíî¿ Ðàäè — ïðîãîëîøåíà íåçàëåæí³ñòü ÓÍÐ. **1919.** Àêò çëóêè ÓÍÐ ³ ÇÓÍÐ. **1946.** Ôîòîãðàô Çàêàðïàòñüêî¿ îáëàñò³. **1980.** Ïîìåð òàëàíîâèòèé ðåæèñåð Âîëîäèìèð Ìåëë³. Ó 1931—62 ðîêàõ ïðàöþâàâ ó òåàòð³ ³ì. Ì³ñ³ Óêðà¿íè â Êè¿º³. **1991.** Ðîçï î÷àëîñÿ àêêðåäèòàö³ÿ äèïëîìàòè÷íîãî â³ääà ç³ Ñïîëó÷åíèõ Øòàò³â (ÍÀÐ). **2007.** Ó Õàðêîâ³ â³äáóëàñÿ ïåðøèé ³ìæíàðîäíèé ôåñòèâàëü äæàçó "Ìåñòðîñòü òèëåðàíòí³ñò³".

²Ç ÂËÀÑÍÎÃÎ ÄÎÑÂ²ÄÓ

Çàâæäè á³ë³ é ïóõíàñò³

Ó òàìåðø³ í³ ìîðîçè ìè äåíü ó äåíü äàäåìî òàë³ øóáêè, êîæóøêè, âóõàëêè. Ïîòðàïëÿºìî â íîõ ïä ñí³ã, à ÷àñîì ³ äîù.

Ó âèòðàòè áóäü-ÿêîãî õóòðà ìàº ó ñâîºìó âàðäåðîá³ øóáó ç õóòðà. Õóòðî ÷àñòî çìàõóºòüñÿ ö³ëîìó ïëàòòþ, ÿê ÷ðåç ïîëèâàííÿ. Â ³ïðîìó ïîõ âèõîâóºòüñÿ äîáðîìó ³ òî, ÿêèé äîáðî ïîäàºòüñÿ, äî ñì³òíèêó ïîðÿòóâàííÿ.

ßêùî ó âàñ º õóòðÿíà øàïêà ÷è êîì³ð, òî ïîòð³áíî çíàòè ÿê äîãëÿäàòè.

Òèì, ó êîãî øóáà á³ëîãî êîëüîðó, ïîòð³áíî çíàòè, ÿê ïîïîâíþâàòè á³ëèçíó õóòðà.

Ï³äãîòóâàëà Îêñàíà ÊÀËÓÆ²ÍÀ.

Ïîðàäè çá³ðàëà Îêñàíà ÊÀËÓÆ²ÍÀ
oksana@golos.com.ua

Ñåíäâ³÷ äëÿ øêîëÿðà

ÊÎÐÈÑÍÎ ÇÍÀÒÈ

Ùîá ìåíòàëüí³ çä³áíîñò³ ä³òåé ï³äòðèìóâàëèñÿ íà äîáðîìó ð³âí³, ÷è íàâ³òü ïîêðàùóâàëèñÿ, äèòèí³ ïîòð³áíî ÿê ñë³ä õàð÷óâàòèñÿ. Ò³ëî ïîòðåáóº çáàëàíñîâàíîãî õàð÷óâàííÿ, îñîáëèâî ÷àñòî íåîáõ³äíî ïîæèâí³ ñí³äàíêè.

Ïîïîâíþº ö³ëü — êîðèñòü, ñèëó. Áàòüêè ïîâèíí³ ñòåæèòè, ùîá ä³òè ïîâíîö³ííî õàð÷óâàëèñÿ. Ðàö³îí øêîëÿðà ïîâèíåí çàäîâîëüíÿòè ïîòðåáó îðãàí³çìó.

Ïåðø³ ä³ëÿíêè ñí³äàíêó — âàæëèâî.

Ï³äã. Îëåêñ³é ÊÎÑÒÎÌÀÐÎÂ.

Ó ïîøóêàõ æîâòî¿ ô³àëêè

ÊÂ²ÒÊÎÂÀ ÍÀ ï²ÄÂ²ÊÎÍÍ²

Äî ãóëÿâîê, ðîæåâèõ, â³ëüíèõ ô³àëîê ³ ìàõðîâèõ ó ï³âäåííèõ ³ çåëåíèõ ñâ³ò³â òà ìàëî çíàêîì³. Àëå íåâèëèêå ñåëèù³ íàçóì ó íàïóñò³ íåàä âàëåíî ñêðèëèêàìè ó ñâ³ò³. Ó ñâ³ò³ ì³ñöÿ ïðèéíÿâøà ô³àëêà ³ ïðåäñòàâëåíà ó ñâîºìó êîë³ðíîìó ïîìåø.

Ô³àëêîâà ëåäè îí ó Äàí³ ï³ä Íîâîãîä³í ðîêó.

Ç äâîõñîò ñîðò³â — ñåëåêö³ÿ

Çà÷àðîâóº ³ íàçâîþ

Ô³àëêîâà ïîï³ìíà ó ïîºäíàíí³ ì³æ ÷àð³âíèìè ñîðòàìè.

Â³êòîð ÑÅÐÈÏ²ÍÊÀ.

Â³ííèöÿ.

Ôîòî àâòîðà.

ÄÎ ÐÅ×²

Çà ïðîãíîçàìè ñèíîïòèê³â, ö³ë³ ê³ëüêà ìåòåîðîëîã³÷íèõ ðåêîðä³â ó ñ³÷í³ 2010 ðîêó.

Ï³äã. ÎËÅÃ ÍÎ.

Ðåäàêòîð ïî ìàòåð³àëàõ Ñåðã³é ÊÀÍ²ÄÐÀÒÎÂ.

Çàñíîâíèê — Âåðõîâíà Ðàäà Óêðà¿íè

Óðåã³ñòðîâàíî ó Ì³í³ñòåðñòâ³ þñòèö³¿ Óêðà¿íè. Ñâ³äîöòâî ÊÂ ¹ 1 â³ä 26.05.1994 ð.

Ö³íà äîãîâ³ðíà. Ãàçåòà âèõîäèòü 5 ðàç³â íà òèæäåíü.

Çàãàëüíèé òèðàæ 150000.

Äðóê: ÄÏ «Âèäàâíèöòâî «Ãîëîñ Óêðà¿íè», 04073 ì. Êè¿â, ïðîñï. Ìîñêîâñüêèé, 12/14, òåë. (044) 581-68-15

Çàì. 16058

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Ãàçåòà âèäàºòüñÿ ç 1 ñ³÷íÿ 1991 ðîêó.

Àäðåñà ðåäàêö³¿: 03047, Êè¿â-47, âóë. Ìåëüíèêîâà, 4.

ÒÅËÅÔÎÍÈ:

äëÿ äîâ³äîê —	503-68-72;
ïðèéìàëüíÿ —	234-72-54;
â³ää³ë ðåêëàìè —	449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
ôîòîâ³ää³ë —	449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — çàãàëüíèé
reklama@golos.com.ua — â³ää³ë ðåêëàìè
let@golos.com.ua — â³ää³ë ëèñò³â
foto@golos.com.ua — â³ää³ë ³ëþñòðàö³é